

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

2011

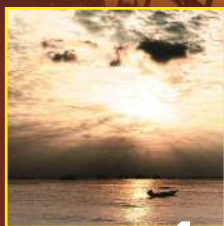
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΣΤ'
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 781

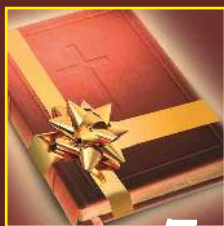
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 781, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

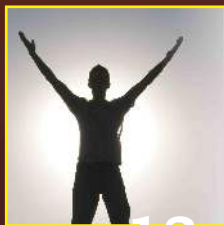
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

7

13

Μετάνοια καί ἄνοια.....	3
Πολλὰ ἢ αἰώνια;	4
Τό δῶρο	7
Λύχνος μας, ὁ Νόμος Σου (ποίημα).....	8
Ψαλμός 1ος: Ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος (Α')	9
Τά πρότυπα	11
Σύγχυση	13
Ἀχτίδες μέσα στό σκοτάδι.....	14
Συζητώντας τά γεγονότα	16
«Υβρις φυτεύει τύραννον».....	18
Αὐστηρός πατέρας	19
Στά χρόνια πού τιμοῦσαν τόν δάσκαλο.....	20
Δέκτης καί δείκτης	21
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	22
Μονοτονικό - τό πρὶν καί τό μετὰ.....	24
Γονεῖς καί ἔφηβοι (Α')	27
Δῶρο πρωτοχρονιάτικο (διήγημα).....	29

18

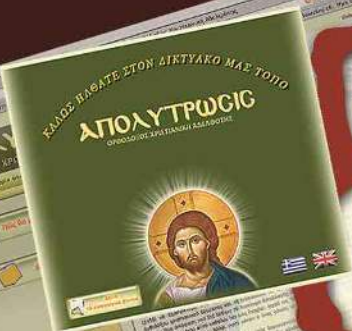
22

27

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθὼς καί γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νὰ ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα μας.

www.apolytrosis.gr

A close-up photograph of a person's right hand holding a blue ballpoint pen, writing the words "La prima" in cursive on a white notepad. The person is wearing a light blue long-sleeved shirt. The notepad is resting on a dark surface.

μετανοοῦμε γιὰ τὰ λάθη, τὰ πάθη, τίς κα-
κίες μας. Στερούμαστε ἔτσι τὴν λύτρωση
ποῦ ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
μᾶς προσφέρει, χάνουμε τὴν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ καὶ γεμίζει θλίψεις καὶ «πληγές»,
βάσανα ἡ ζωὴ μας. «Ἄς καταλάβουμε,
λοιπόν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τίς πληγές,
διότι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ Αὐτόν καὶ
δείξαμε ἀμέλεια. Δέν ἐπιδιώκει νὰ μᾶς
συντρίψει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ μᾶς διορ-
θώσει, ὅπως κάνουν γιὰ τὰ παιδιά τους
οἱ καλοὶ πατέρες. Θυμῶνουν καὶ ἐναν-
τιώνονται στὰ νεαρά παιδιά τους, ὅχι
διότι ἐπιθυμοῦν νὰ προξενήσουν σ' αὐτὰ
κάποιο κακό, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ ὁδηγήσουν
ἀπὸ τὴν νηπιακὴ ἀδιαφορία καὶ τίς νε-
ανικές παρεκτροπές στὴν ἐπιμέλεια» (Μ.
Βασιλείος).

Θλίψεις, δυσκολίες και άνησυχίες κουβαλούμε πολλές ο κατένας μας. Είναι αλήθεια ότι η είσοδος μας στο 2011 δεν συνοδεύεται από ευόιωνες προοπτικές. Άνεργίες και πτωχεύσεις, άγωνίες και φόβοι, άπομονώσεις και άνασφάλειες σκοτίζουν τόν όρίζοντα σέ έπίπεδο έθνικό, πανευρωπαϊκό, παγκόσμιο, πανανθρώπινο και προσωπικό. Μήπως είναι καιρός από την «άνοια» της άμετανοσίας νά περάσουμε στην μετάνοια, την πύλη της σωτηρίας; Είναι τό πρώτο βήμα γιά νά χαρούμε καλό μήνα και καλή χρονιά μέ έλπίδα. Τό εύχόμαστε όλόψυχα στους άγαπητούς άναγνώστες μας και στόν κόσμο όλο!

Εἶναι «ἄνοια», μωρία τοῦ χειρί-
στου εἶδους ἢ ἄρνησή μας νά

Ἀγγελιοφόρος

Πολλά ἢ αἰώνια;

Ἡ πίστη παρέχει
ὡς κεκτημένο
δικαίωμα
τὴν αἰωνιότητα.
Ἀπὸ πλευρᾶς Θεοῦ,
τά χρόνια τῶν πιστῶν
εἶναι ὄχι ἀπλῶς πολλά,
ἀλλὰ αἰώνια.

«Χρόνια πολλά», μιά εὐχή πού πληθωρικά ἀκούγεται στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους -καί ὄχι μόνο- σέ ὅλα τὰ πλάτη καί μήκη τῆς γῆς. Διατυπωμένη προφορικά σέ ποιητικό ἢ πεζό λόγο ἢ γραπτά μέ ἀπλά ἢ καλλιγραφικά γράμματα, σέ μιά κόλλα χαρτί ἢ σέ κάρτες ἐντυπωσιακές, σέ διάφορα ἐντυπα ἢ σέ ἠλεκτρονική μορφή, προβάλλει μέσα ἀπό τίς δύο λέξεις της τόν κοινό παναθρώπινο πόθο, τὴν δίψα μας γιά ζωή. Καθὼς διαχέονται ἀκόμη γύρω μας οἱ ἀπόηχοι τῆς ἐορταστικῆς ἀτμόσφαιρας ταιριάζει νά ἀποτολμήσουμε ἓναν σχολιασμό στό νόημα τῆς εὐχῆς.

Καί πρῶτα-πρῶτα, τί σημαίνει αὐτό τό «χρόνια πολλά»; Πόσα εἶναι τὰ πολλά χρόνια πού εὐχόμαστε; Δέν χορταίνουμε οὔτε μέ ἑκατό οὔτε μέ χίλια χρόνια, διότι εἴμαστε πλασμένοι γιά τὴν αἰωνιότητα. Κι ἂν ὅλοι θέλουμε πολλά, ἀτέλειωτα χρόνια ζωῆς, ποιός ἀπό μᾶς ἀγνοεῖ ὅτι ἀργά ἢ γρήγορα τελειώνει ἡ ζωή μας σ' αὐτόν τόν κόσμο; Τό νέο ἔτος, πού μέ χαρές καί ἐλπίδες ὑποδεχθήκαμε, ἤδη προχωρεῖ καί ἡ δύση τῆς κάθε μέρας μειώνει τόν χρόνο πού ἀπομένει νά διανύσει ὁ καθένας μας πάνω στήν γῆ. Ρεαλιστικό ὅσο καί τραγικό ὀρθώνεται τό ἐρώτημα: «Ποῦ πᾶς, ἄνθρωπε; Μέ κάθε σου βῆμα τρέχεις γοργά-γοργά πρὸς τό μνημα». Διψοῦμε γιά ζωή καί ζώντας προχωροῦμε καθημερινά πρὸς τόν θάνατο!

Ὡστόσο, ἂν «ὁ κόσμος παράγεται (=περνᾷ καί φεύγει) καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ» (Α΄ Ἰω 2,17), ἡ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ

Χριστοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα. Αὐτός εἶναι «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Εβ 13,8). Νά τό σταθερό σημεῖο, ἡ βάση ὅπου μπορεῖ νά σταθεῖ ἡ εὐχή, γιά νά μήν μεταβάλλεται σέ κούφια λόγια, γιά νά μήν καταντοῦμε ἀνεδαφικοί ἀερολόγοι ὅταν τήν ἐπαναλαμβάνουμε. Ὡς Θεός ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι μόνο αἰώνιος, πού θά πεῖ ὅτι δέν ἔχει τέλος. Εἶναι καί αἰdios, δηλαδή δέν ἔχει ἀρχή. Οἱ ἄνθρωποι καί τά πνεύματα (ἄγγελοι, δαίμονες) ἔχουν ἀρχή, δέν εἶναι αἰδιοί, εἶναι ὅμως αἰώνιοι, διότι θά ὑπάρχουν πάντα.

Πλασθήκαμε «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ». Στό «κατ' εἰκόνα» κρύβεται ἡ δύναμη τῆς αἰωνιότητος, ὁ σπόρος τῆς αἰωνιότητος πού ἀπό τήν δημιουργία μας φύτεψε μέσα μας ὁ Θεός. Στό «καθ' ὁμοίωσιν» βρίσκεται ἡ ποιότητα τῆς αἰωνιότητος, ἄν, δηλαδή, θά εἴμαστε μαζί μέ τόν Θεό στήν αἰωνιότητα ἢ χωρίς τόν Θεό. Χωρίς τόν Θεό σημαίνει κόλαση ἢ, καλύτερα, σημαίνει ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νά προσλάβει τήν ἀγαπητική παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βέβαια εἶναι πανταχοῦ παρών. Ὁ Θεός εἶναι φῶς, ἀλλά τό φῶς αὐτό τό προσλαμβάνει καθένας ἀνάλογα μέ τήν ἐσωτερική του πνευματική κατάσταση. Τούς πιστούς τούς φωτίζει καί τούς εὐφραίνει τό φῶς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τούς ἀμετανόητους ἀπίστους τούς σκοτίζει καί τούς κατακαίει. Αὐτό εἶναι κόλαση! Δέν χρειάζονται οὔτε φωτιές οὔτε ἄλλα βασανιστήρια. Εἶναι, γιά νά χρησιμοποιήσω παράδειγμα ἀπό τήν αἰσθητή ἀνθρώπινη πρα-

γματικότητα, ἓνα αἶσθημα σάν ἐκεῖνο πού θά ἐνιωθε κάποιος κλεισμένος σ' ἓναν ὥρο, ἔστω ἓνα εὐρύχωρο καί πλούσιο σαλόνι, ὅπου ὁμως δέν θά εἶχε τήν δυνατότητα νά ἐπικοινωνήσει μέ κανένα ἀγαπημένο του πρόσωπο. Καί νά εἶναι αὕτη ἡ κατάσταση ἀτέλειωτη, αἰώνια! Ποιός θά ἐπιθυμοῦσε νά ζήσει χρόνια πολλά σέ ἓνα τόσο τραγικό καί ἀκατάπαυστο μαρτύριο; Κανείς! Ἡ εὐχή μας «χρόνια πολλά» ἀποκτᾷ περιεχόμενο, ἀποπνέει γλυκύτητα, ωραιότητα καί εὐφροσύνη, ὅταν τά χρόνια πού εὐχόμαστε εἶναι μέ τόν Χριστό, μέσα στήν δική του παρουσία καί χάρη. Μέ ἀπλά λόγια, «χρόνια πολλά» σημαίνει χρόνια αἰώνια.

Οἱ πολλοί σηκώνουν ἀδιάφορα τούς ὤμους ὅταν ἀκούσουν γιά αἰωνιότητα. Νομίζουν πώς εἶναι κάτι τό ὀμιχλῶδες καί ἀβέβαιο, πού θά ξεκαθαρισθεῖ μετά τόν θάνατο καί ποιός περιμένει μέχρι τότε γιά νά βεβαιωθεί ἄν ὑπάρχει μετά θάνατον ζωή, ἄν εἶναι πραγματικότητα ὁ παράδεισος καί ἡ κόλαση; Ἐδῶ εἶναι τό μεγάλο λάθος! Ἡ αἰωνιότητα ἀρχίζει ἀπό αὐτό τόν κόσμο, ἀπό τήν στιγμή τῆς ἐνταξης τοῦ πιστοῦ στό μυστικό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία. Ὅπως μέ τήν γέννηση τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει ἡ φυσική ζωή, πού τελειώνει μέ τόν θάνατο, ἔτσι μέ τήν πνευματική ἀναγέννηση πού συντελεῖται στό μυστήριό τοῦ Βαπτίσματος ἀρχίζει ἡ πνευματική ζωή, πού ὀνομάζεται καί ἐν Χριστῷ, καί αἰώνια ζωή ἢ, ὅπως διαβάζουμε στήν Ἀποκάλυψη, χιλιόχρονη ζωή. Αὕτη ἡ ζωή δέν τελειώνει

ποτέ, προσφέρεται δέ στους πιστούς σέ τρεῖς δόσεις:

✓ Τήν πρώτη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς τήν ἀπολαμβάνουμε σ' αὐτόν τόν κόσμο, ὅταν ζοῦμε ὡς ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς, μέ τήν προσευχή, μέ τήν ἐνσυνειδητή συμμετοχή μας στά ἱερά μυστήρια, μέ τήν ὅλη χριστιανική βιοτή, πού στηρίζεται στήν ἐφαρμογή τοῦ θεϊκοῦ παραγγέλματος «ἐκκλινον ἀπό κακοῦ καί ποίησον ἀγαθόν» (Ψα 33, 15), ψηλαφοῦμε τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατέρα μας, συνομιλοῦμε μαζί του καί χαίρομαστε τά δῶρα τῆς ἀγάπης του. Δέν ἔχουμε θλίψεις καί πειρασμούς, ἄρρώστιες, συκοφαντίες καί τόσα ἄλλα χτυπήματα; Καί βέβαια ἔχουμε! Δέν τά ἐξαλείφει αὐτά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ὀπλίζει ὁμως μέ τήν χάρη του, ὥστε ὅλα τά δυσάρεστα νά γίνονται σκαλοπάτι πού μᾶς ἀνεβάζει στήν δόξα του, διαπιστευτήρια πού ἀποδεικνύουν τήν συγγενείά μας μέ τόν ἐσταυρωμένο Κύριο. Μέσα ἀπό τίς θλίψεις ὁ πιστός κοινωνεῖ στό πάθος τοῦ Χριστοῦ, «μεταλαμβάνει τῆς ἁγιότητος τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ἑβ 12, 10). Παίρνει δύναμη καί κουράγιο, ὥστε νά ἀπολαμβάνει γλυκύτερα, πιό χορταστικά τήν αἰώνια ζωή.

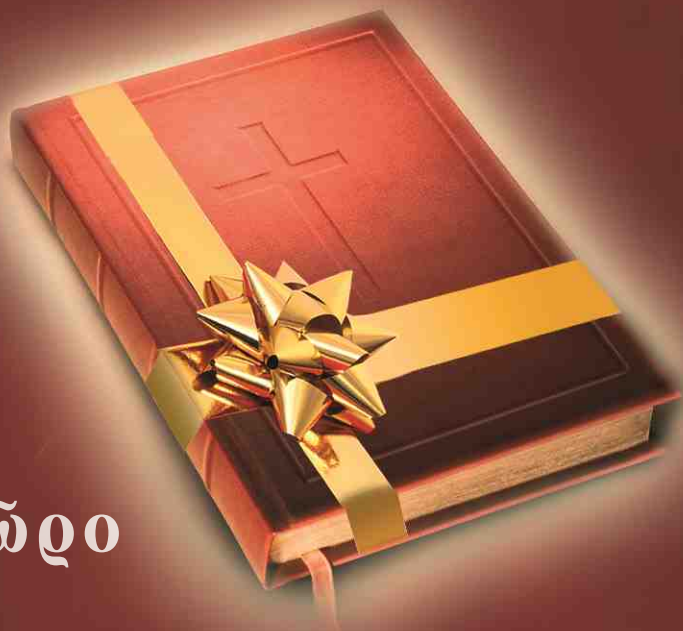
✓ Μετά τόν θάνατο ἀρχίζει ἡ δεύτερη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς. Γιά τούς λυτρωμένους, δηλαδή γιά ἐκείνους πού μετανοημένοι καί ἐξομολογημένοι κλείνουν τά μάτια στόν μάταιο αὐτό κόσμο, ἡ μετά θάνατον πραγματικότητα εἶναι τέλεια. Ἐδῶ δέν ὑπάρχουν πλέον θλίψεις καί δο-

κιμασίες, ἀλλά μία συνεχῆς καί ἀνεμπόδιση κοινωνία τῆς ψυχῆς μέ τόν Χριστό, μέ τήν Παναγία, μέ τούς ἁγίους, μέ τούς ἀγγέλους. Εἶναι τέλεια, ὄχι ὁμως ὀλοκληρωμένη, διότι λείπει τό σῶμα.

✓ Ἡ χαρά τῆς αἰωνιότητος ὀλοκληρώνεται μέ τήν τρίτη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς, πού ἀρχίζει μέ τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καί τήν τελική κρίση. Τότε ὁ πιστός, ψυχῇ καί σῶμα ἀναστημένο καί ἄφθαρτο σάν τό σῶμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά χαίρεται καί θά ἀπολαμβάνει τήν θεϊκή παρουσία καί μακαριότητα. Ἔτσι ἐκπληρώνεται στήν τελειότερη μορφή της ἡ εὐχή «χρόνια πολλά».

Ἡ ἐκπλήρωση τῆς εὐχῆς αὐτῆς εἶναι δεδομένη γιά τούς χριστιανούς, διότι σ' αὐτούς ἡ πίστη παρέχει ὡς κεκτημένο δικαίωμα τήν αἰωνιότητα. Ἀπό πλευρᾶς Θεοῦ, τά χρόνια τῶν πιστῶν εἶναι ὄχι ἀπλῶς πολλά, ἀλλά αἰώνια. Τό πόσο ἐμεῖς ἀξιοποιοῦμε αὐτό τό δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἀπό τό πόσο ἐνεργοποιοῦμε, πόσο βιώνουμε τήν πίστη στήν ζωή μας. Πόσο τῆς ἐπιτρέπουμε νά μᾶς ἀνοίξει τά μάτια γιά νά ἀποκρυπτογραφήσουμε τήν σκοπιμότητα τῶν εὐχάριστων καί δυσάρεστων τῆς καθημερινότητος μέ τήν βεβαιότητα ὅτι γιά τήν χαρά καί τήν δόξα τοῦ παραδείσου μᾶς ἐτοιμάζει ὁ Θεός. Ἄς συμπληρώσουμε, λοιπόν, τήν εὐχή «χρόνια πολλά» μέ τήν προσευχή: «Κύριε, πρόσθεσέ μας πίστη, γιά νά ζοῦμε μέ συνεχή καί ἀληθινή μετάνοια»!

Στέργιος Ν. Σάκκος

Τό δῶρο

Αὐτές τίς μέρες πολλοί σκέπτονται τί δῶρα θά στείλουν στά ἀγαπημένα τους πρόσωπα. Ἀλλ' ὅ,τι δῶρο καί νά στείλετε ἢ νά λάβετε, εἶνε δῶρο πού δέν πρόκειται νά προσφέρει ὠφέλεια μεγάλη. Εἶνε δῶρο μικρᾶς ἀξίας. Εἶνε δῶρο προσωρινῆς ὠφελείας. Εἶνε δῶρο πού δέν μπορεῖ νά ἱκανοποιήσῃ τόν βαθύ πόθο τοῦ ἀνθρώπου, τόν πόθο τῆς εὐτυχίας. Τί νά τά κάνης, ἄνθρωπε, τά ρολόγια, τά ραδιόφωνα, τά μαγνητόφωνα, τίς τηλεοράσεις, τά αὐτοκίνητα, καί ὅ,τι ἄλλο θεωρεῖς σάν σπουδαῖο δῶρο; Τί θά ὠφεληθῇς, καί ἂν ἀκόμη σοῦ δώσουν ὥς δῶρο τό φεγγάρι καί τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν ἔρθῃ ὁ χάρος καί χτυπήσῃ τήν πόρτα σου;

* * *

Ἀγαπητέ! Ἔχω νά σοῦ συστήσω ἓνα δῶρο, πού ἂν τό δεχτῇς, θά γίνῃς εὐτυχισμένος ὅσο δέν φαντάζεσαι. Ὅσο φτωχός καί νά εἶσαι, θά γίνῃς πλούσιος. Πλούσιος σέ ιδέες ὑψηλές. Πλούσιος σέ αἰσθήματα εὐγενικά.

Πλούσιος σέ ἔργα ἀγαθά. Πλούσιος σύ, πλούσιος καί ὁ φίλος σου, πλούσιο καί τό ἔθνος σου, ἂν δεχτῇ τό δῶρο αὐτό. Ἀλλά ποιό εἶνε τό δῶρο αὐτό; Τό δῶρο πού συνιστοῦμε εἶνε τό μεγαλύτερο καί καλύτερο δῶρο πού δόθηκε ποτέ στήν ἀνθρωπότητα. Ἄν σᾶς τό ὀνομάσω, ὑπάρχει κίνδυνος νά μέ εἰρωνευθῇτε. Ἀλλ' ἐγώ τολμῶ νά σᾶς πῶ, ὅτι τό δῶρο αὐτό εἶνε ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ.

Ἡ Ἁγία Γραφή; Ναί ἡ Ἁγία Γραφή. Εἶνε τό πιό σπουδαῖο, τό πιό σοβαρό βιβλίο τοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ βασιλιάς τῶν βιβλίων. Ἀνοίγοντάς το εἶνε σάν ν' ἀνοίγωνται μπροστά σου οἱ οὐρανοί, βλέπεις καί ἀκοῦς ιδέες καί πράγματα, πού σοῦ διδάσκουν ποιός εἶνε ὁ προορισμός σου ἐπὶ τῆς γῆς, πόθεν ἔρχεσαι καί ποῦ πηγαίνεις, ποιὰ εἶνε ἡ ὁδός πού πρέπει νά ἀκολουθήσῃς, ποιὰ εἶνε ἡ σοφία πού πρέπει ν' ἀκοῦς, ποιὰ εἶνε ἡ δύναμις μέ τήν ὁποία πρέπει νά συμμαχήσῃς γιά νά γίνῃς ἰσχυρός, ποιὰ εἶνε ἡ ἀγάπη πού πρέπει νά ἐκτιμήσῃς, ποιός εἶναι ὁ Σω-

τήρας πού πρέπει ν' αγαπήσης μ' ὅλη σου τήν καρδιά.

Χριστιανέ μου! Ἄν εἶσαι ἀπό κείνους, πού μέχρι σήμερα δέν ἔδωσαν σημασία στήν Ἀγία Γραφή, πρέπει γι' αὐτό νά λυπηθῇς καί νά θρηνήσης, γιατί χαμένες εἶνε οἱ ὥρες, οἱ μέρες, οἱ μῆνες, ὁ χρόνος καί ἡ ζωή πού περνᾶμε χωρίς τή μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Σέ παρακαλῶ νά μὴ συνεχίσῃς στοῦ νέου χρόνου τήν ἴδια τακτική. Πάρε, ἀδελφέ μου, στά χέρια τήν Ἀγία Γραφή, καί πρὶν νά τήν ἀνοίξῃς γονάτισε καί κάνε τήν προσευχή σου καί πές: Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ γιά ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού μοῦ δίνεις. Σ' εὐχαριστῶ γιά τόν ἄερα πού ἀναπνέω. Σ' ευχαριστῶ γιά

τό νερό πού πίνω. Σ' εὐχαριστῶ γιά τήν ἥλιο πού μοῦ στέλνεις. Ἀλλά πιά πολύ σ' εὐχαριστῶ γιά τήν Ἀγία Γραφή. Αὕτῃ ἀξίζει παραπάνω ἀπ' ὅλα. Αὕτῃ εἶναι τό πιό σπουδαῖο δῶρο πού μοῦ ἔδωσες στόν κόσμο. Ἀπό δῶ καί μπρός δέν θά παύσω νά τή διαβάζω κάθε μέρα. Θεέ μου! Δός μου φώτισι γιά νά τήν καταλαβαίνω. Δός μου δύναμι νά τήν ἐφαρμόζω. Δός μου γλῶσσα νά κηρύττω τὰ μεγαλεῖα της. Δός μου πίστι, ὥστε νά μὴ μπορέσῃ κανεὶς νά μέ κλονίσῃ σ' ὅ,τι αὕτῃ διδάσκει...

Ἐπ. Αὐγ. Καντιώτης,
Πρὸς τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα,
σελ.172-173.

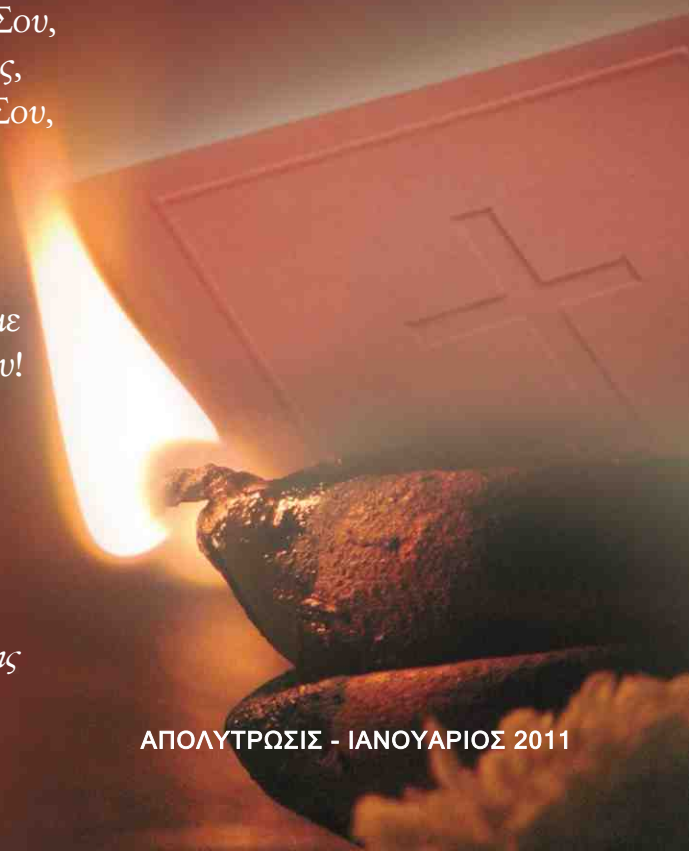
Λύχνος μας, ὁ Νόμος Σου

Λύχνος στά πόδια μας ὁ Νόμος Σου,
λύχνος π' ἀνάβει στήν καρδιά μας,
πού δείχνει ὁλόφωτα τό δρόμο Σου,
δίνει πνοή στά ὄνειρά μας.

Πᾶς τό ποθήσαμε νά γίνουμε
καί μεῖς μικροὶ ἀπόστολοί Σου!
Φῶς ἀπ' τή Βίβλο Σου νά πίνουμε
καί νά κερνᾶμε ἀπ' τήν πηγὴ Σου!

Σκορπίστε, λυχνάρια, παντοῦ!
Λυχνάρια πού λάμπετε φῶς!
Τό φῶς τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ
στόν κόσμο νά λάμψει! Ἐμπρός!

Ἰωάννης

Ψαλμός 1ος: Ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος

(Α)

Ὁ πρῶτος ψαλμός, ὁ ψαλμός πού ἀνοίγει τούς πυλῶνες τοῦ Ψαλτηρίου, εἶναι σύντομος, ἀπλός, σαφής, μέ μορφή καί διατύπωση ἀποφθεγματική (πρβλ. Παροιμίες Σολομώντος). Δέν ἔχει ἀξιώσεις μεγάλης ποιητικῆς τέχνης -μοιάζει περισσότερο μέ πρόζα (πεζό λόγο) παρά μέ ποίηση- εἶναι ὅμως γλυκύτατος, μελωδικότατος καί διδακτικότατος ψαλμός.

Συγγραφέας τοῦ ψαλμοῦ εἶναι κατά πᾶσαν πιθανότητα ὁ Σολομών, γιός τοῦ προφήτη καί βασιλιᾷ Δαβίδ. Ἔλαβε ὡς πολύτιμη κληρονομιά τήν ποιητική παραγωγή τοῦ πατέρα του καί φρόντισε νά τήν ἐκδώσει, προτάσσοντας εἰσαγωγικά τόν ψαλμό αὐτό, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τό κύριο θέμα ὅλου τοῦ βιβλίου τῶν ψαλμῶν, τήν ἀγάπη πρὸς τόν νόμο τοῦ Θεοῦ.

Κείμενο

α'

Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καί ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔσθη καί ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν· ἀλλ' ἦ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τό θέλημα αὐτοῦ, καί ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καί νυκτός.

Καί ἔσται ὡς τό ξύλον τό πεφυτευμένον παρά τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τόν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ καί τό φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται. Καί πάντα, ὅσα ἂν ποιῇ, κατευοδωθήσεται.

Μετάφραση

α'

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού στήν συντροφιά τῶν ἀπίστων δέν πηγαίνει, στόν δρόμο τῶν ἁμαρτωλῶν δέν στέκεται, καί στό κάθισμα τῶν λοιμικῶν δέν κάθεται. Μέσα στή Βίβλο τοῦ Κυρίου αὐτός εὐχαριστεῖται κι ὅλημερίς κι ὅλονυχτίς τήν ἔχει στό μυαλό του.

Μοιάζει ἔτσι μέ τό δένδρο πού εἶναι δίπλα στό ποτάμι φυτευμένο καί στόν κατάλληλο καιρό θά δώσει τόν καρπό του καί πάντοτε τά φύλλα του τά ἔχει θαλερά. Ὅ,τι κι ἂν κάνει, τοῦ εἶναι προκομμένο.

β'

Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως,
ἀλλ' ἢ ὥσεί χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνε-
μος ἀπό προσώπου τῆς γῆς.

Διά τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς
ἐν κρίσει οὐδέ ἀμαρτωλοί ἐν βουλῇ δικαί-
ων.

Ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδόν δικαίων
καί ὁδός ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

Ἡ πρώτη λέξη τοῦ ψαλμοῦ συνδέε-
ται μέ τόν βαθύτερο πόθο καί τή λα-
χτάρα τοῦ ἀνθρώπου, τήν εὐτυχία. Μέ
τήν ἴδια λέξη ἀρχίζουν κι ἄλλοι ψαλμοί,
ὅπως ἐπίσης καί ἡ ἐπί τοῦ ὅρου ὁμιλία.
Τί σημαίνει ἡ λέξη «μακάριος»; Μετα-
φράζεται «εὐτυχισμένος», «καλότυχος»,
«εὐλογημένος», χωρίς ὅμως νά ἀποδίδε-
ται ἀπόλυτα ἡ σημασία τῆς λέξεως.
Στήν πραγματικότητα, μακάριος εἶναι
μόνον ὁ Θεός, ὁ «μακάριος καί μόνος
δυνάστης... ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν»
(Α' Τι 6,15-16). Κατά τόν Μ. Βασίλειο, ὁ
Θεός εἶναι «τό κυρίως καί πρῶτον μα-
καριστόν, τό ἀληθινῶς ἀγαθόν». Μακα-
ριότητα, ἐπομένως, εἶναι ἡ κατάσταση
καί ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἁγίου καί τέ-
λειου, τοῦ ἁπειρου καί αἰώνιου.

Κατά σχετική ἀντιστοιχία, μακάριος
λέγεται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού ἔχει αἰ-
ώνια καί εὐτυχισμένη ζωή· μιά ζωή πού
καί ποσοτικά δέν τελειώνει ποτέ καί
ποιοτικά εἶναι τέλεια. Μακάριος εἶναι
ἐκεῖνος πού μετέχει στήν ἀγάπη καί στό
σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θε-
οῦ, οἱ ἅγιοι, αὐτοί εἶναι μακάριοι. Αὐτοί
ἀπολαμβάνουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ
ἐδῶ στή γῆ, καί στή βασιλεία του αἰώνια
θά εἶναι μέτοχοι τῆς δόξας καί τῆς μα-
καριότητός του.

Ὁ ψαλμός παρουσιάζει πολύ ἀπλά

β'

Ἀπρόκοποι οἱ ἄπιστοι, ἀπρόκοποι!
Ἐκεῖνοι μέ τό χνούδι μοιάζουν, πού τό
σκορπίζει ὁ ἄνεμος καί τό ἐξαφανίζει.

Ἔτσι, πῶς νά σταθοῦνε ὄρθιοι οἱ ἀσε-
βεῖς στήν κρίση; Οὔτε καί οἱ ἀμαρτωλοί
στή σύναξη τῶν δικαίων.

Τή ζωή τῶν εὐσεβῶν ὁ Κύριος τήν
προσέχει, ἐνῶ ἡ ζωή τῶν ἀσεβῶν μόνη
της πάει χαμένη!

τά γνωρίσματα τοῦ μακαρίου ἀνθρώ-
που. Τά παρουσιάζει καί ἀρνητικά καί
θετικά: τί δέν πρέπει νά ἔχει καί τί νά ἔ-
χει ὁ ἄνθρωπος γιά νά εἶναι μακάριος.
Τρία εἶναι τά στοιχεῖα μέ τά ὁποῖα δέν
πρέπει νά ἔχει καμία σχέση: α) ἡ βουλή
τῶν ἀσεβῶν, β) ἡ ὁδός τῶν ἀμαρτωλῶν,
γ) ἡ καθέδρα τῶν λοιμῶν. Ἡ βουλή τῶν
ἀσεβῶν εἶναι ἡ ἀσέβεια, ἡ ἀθεΐα, ὁ μη-
δενισμός. Ἡ ὁδός τῶν ἀμαρτωλῶν δη-
λώνει τή διαφθορά, τήν ἀθλιότητα, μιά
ζωή παραδομένη στά πάθη καί στίς ἡ-
δονές τῆς σάρκας. Καί ἡ καθέδρα τῶν
λοιμῶν; Λοιμοί εἶναι αὐτοί πού ὁ λαός
τούς ὀνομάζει «λοιμικούς». Μολυσματι-
κές ἐστίες. Εἶναι οἱ ἀσεβεῖς καί διεφθαρ-
μένοι ἄνθρωποι, πού μεταδίδουν τήν ἀ-
θλιότητά τους. Σ' αὐτούς συμπεριλαμ-
βάνονται οἱ αἰρετικοί. Νά, λοιπόν, πῶς
μπορεῖ κάποιος νά ἀπολαύσει τήν μα-
καριότητα καί νά γίνει μακάριος δοῦλος
τοῦ Θεοῦ: ὅταν δέν ἔχει σχέση μέ τήν ἀ-
σέβεια, μέ τήν ἀμαρτία καί μέ τήν πλά-
νη.

Δέν φθάνει ὅμως ὁ ἄνθρωπος νά
μὴν ἔχει αὐτά τά ἀρνητικά. Χρειάζεται
καί θετικά νά εἶναι προικισμένος καί ἐ-
φοδιασμένος μέ ὅσα θά δοῦμε νά πα-
ρουσιάζονται στόν ψαλμό σέ ἐπόμενο
ἄρθρο.

Βενιαμίν

ΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Ἡ κοινωνία μας ταλανίζεται ἀπὸ κύμα διαφθορᾶς, τὸ ὁποῖο δὲν ἀφήνει ἀνεπηρέαστο κανέναν. Ὅσοι εἶναι σέ θῆση νὰ ἀσελοῦν σέ βάρος τῆς ἡθικῆς, τὸ διαπράττουν μέ περισσὴ καύχηση, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κατόρθωμα. Οἱ ὑπόλοιποι, οἱ πολλοί, παρακολουθοῦμε καθηλωμένοι τὸ ἄπλωμα τῆς δυσωδίας ἀπὸ τὰ ἀποκαλούμενα πλέον βοθροκάναλα τῆς ιδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἀποδεχόμενοι τὰ πάντα ὡς φυσιολογικὴς γιὰ τὴν ἐποχὴ μας ἐκδηλώσεις. Κατὰ φεραν οἱ ἀπὸ καιρὸ διεφθαρμένοι τῆς ἄρχουσας τάξης, πολιτικῆς, ἐπικοινωνιακῆς καὶ οἰκονομικῆς, νὰ διαφθεῖρουν καὶ τὸ λαὸ μας μέ τὴ σύμπραξη τῆς Διοικουσας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δυσκολεύεται πλέον νὰ ἀρθρώσει λόγο ἐποικοδομητικὸ τοῦ λαοῦ, λόγο εὐαγγελικὸ καὶ πατερικὸ.

Στὶς 30 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ μνήμη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῶν τύποις πλέον προστατῶν τῆς παιδείας μας. Ἡ προσέλευση τῶν μαθητῶν στὴ θεία Λειτουργία ἰσχνότατη. Ἡ τριτοβάθμια ἐκπαίδευση ἀπουσιάζει σχεδὸν παντελῶς ἀπὸ τοὺς χώρους λατρείας. Κάποια μάλιστα ἰδρύματα ὀργανώνουν ἐκδηλώσεις μέ θέματα καὶ ὁμιλητὲς ἀσχέτους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐορτῆς καὶ τῶν ἐορταζομένων ἀγίων.

Ὅλοι μας ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ κοινωνία μας πορεύεται πλέον πρὸς τὸν Γολγοθᾶ χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς

ἀνάστασης, τὴν ὁποία ἐλπίδα ξεριζώσαμε ἢ μᾶς τὴν ξερίζωσαν στὸ ὄνομα τοῦ ὀρθολογισμοῦ. Στὶς κατ' ἰδίαν συζητήσεις ἀναγκάζομαστε νὰ ὁμολογήσουμε τὰ ἀδιέξοδα στὰ ὁποῖα σερνόμαστε, ἐκφράζουμε τὴ διακαῇ ἐπιθυμία γιὰ λύτρωση, κάπου - κάπου ἀγανακτοῦμε ἐναντίον ἐκείνων πού θεωροῦμε ὑπευθύνους γιὰ τὸν ξεπεσμό, δηλαδή ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐαυτοὺς μας. Τέλος, προτείνουμε καὶ λύσεις: πιὸ αὐστηροὺς νόμους, σάν νὰ μᾶς λείπουν, πιὸ αὐστηρὲς ποινὲς καὶ τιμωρίες. Γιὰ θέματα παιδείας δὲν ἀρθρώνεται λόγος. Κάποια μурμουρητὰ ἀκούγονται γιὰ θέματα ἐκπαίδευσης, ὅπως γιὰ ἐκσυγχρονισμό προγραμμάτων, βελτίωση τῆς ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς μέ τὴ διάθεση περισσοτέρων κονδυλίων ἀπὸ τὴν Πολιτεία, καὶ ἐκεῖ ἐξαντλεῖται τὸ θέμα. Ἀσφαλῶς μία ἀπὸ τίς φοβερότερες συγχύσεις τῶν ἡμερῶν μας εἶναι αὕτὴ ἀνάμεσα στὴν παιδεία καὶ τὴν ἐκπαίδευση. Ἡ παιδεία τῶν προγόνων μας εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ πλάσει τοὺς χαρακτῆρες τῶν μαθητῶν, ὥστε αὐτοὶ μεγαλώνοντας νὰ γίνουν πολῖτες «καλοὶ κάγαθοί». Βέβαια προσέφεραν καὶ γνώσεις οἱ διδάσκαλοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Γνώριζαν ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ ἅπαν τῆς προσφορᾶς τους. Καλὴ εἶναι ἡ προσφορὰ γνώσεων, ἀφοῦ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὁ ἄνθρωπος «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται». Ἡ γνώση ὅμως δὲν σφυρηλατεῖ χαρακτῆρες. Τίς

Θέσεις αυτές τῶν ἀρχαίων προγόνων μας υἰοθέτησαν στά περί παιδείας θέματα καί οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες μέ μία σημαντικότερη διαφορά: Οἱ δάσκαλοι τῆς ἀρχαιότητος πρόβαλλαν ὡς πρότυπο «καλοῦ κάγαθοῦ» κάποιο ἀφηρημένο πρόσωπο, στό ὁποῖο διέκρινε ὁ μαθητής τόν δάσκαλό του τόν ἴδιο ἢ κάποιον ἄλλο πού ὁ δάσκαλος θαύμαζε, ὅχι ἀπαλλαγμένο ἀπό τά πάθη του τά ἀνθρώπινα καί τίς ἀδυναμίες του. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες πρόβαλαν μέ τή διδασκαλία τους καί μέ τή στάση ζωῆς τους (τό δεύτερο μᾶς ἀφήνει σήμερα παγερά ἀδιάφορους) τό αἰώνιο πρότυπο, τό θεανθρώπινο, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Μέσα ἀπό τόν εὐαγγελικό καί πατερικό λόγο διαμορφώθηκε τό πλαίσιο παιδείας τῆς ρωμιοσύνης καί μ' αὐτό τό πνεῦμα γαλουχήθηκαν γενιές καί γενιές ἐπί 15 καί πλέον αἰῶνες.

Στή Δύση τά πράγματα ἀκολούθησαν πορεία διαφορετική. Ἐκεῖ ἡ γνώση ἀναδείχθηκε ἀξία καθ' ἑαυτή καί ὅχι μέτρο κρίσεως τῶν ἐνεργειῶν καί παραλείψεων τοῦ προσώπου. Προβλήθηκε μάλιστα αὐτή ὡς ἡ ἀναγκαία προϋπόθεση γιά τήν προσέγγιση πρὸς τόν Θεό. Ἡ ἀλαζονεία αὐτή τοῦ δυτικοῦ πνεύματος πού ἀγνόησε τό ρητό τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ἡ γνώσις φυσιοῦ» ὁδήγησε σέ μία ξέφρενη πορεία πρὸς τήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ μέσφ τῶν γνώσεων. Ὁ ὀρθολογισμός προβλήθηκε ὡς ἡ πανάκεια τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Μάλιστα στό ὄνομά του ἀπαγορεύθηκε στόν ἐχέφρονα ἄνθρωπο νά ἐκφράζει ἀνησυχίες μεταφυσικῆς τάξεως. Τό πνεῦμα τοῦ λεγομένου «Διαφωτισμοῦ» σάρωσε τή Δύση καί εἰσέχθη καί στή χώρα μας, κατά τήν ἐπιθυμία τῶν ἰσχυρῶν «προστατῶν» τῆς καί τῶν δου-

λοφρόνων τέκνων τῆς, πού ἀπό τήν ἐποχή τῶν Βαυαρῶν ὡς τίς ἡμέρες μας διαχειρίζονται τήν ἐξουσία καί μέσφ αὐτῆς ἐλέγχουν τήν παιδεία. Ἐτσι τή μετέτρεψαν ἀπό παιδεία ἡθους καί φρονήματος σέ ἐκπαίδευση γνωσιοκεντρική, στήν ἀρχή, καί ἄκρως χρησιμο-δηρική στή συνέχεια. Μέ τό πνεῦμα αὐτό «μορφώθηκαν» ὅλοι ἐκεῖνοι πού σήμερα πρωταγωνιστοῦν στή διαφθορά καί στό κατρακύλισμα τῆς κοινωνίας. Ὁ Ντοστογιέφσκι εἶχε γράψει «χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται». Κάποιος ἄλλος, πῶς ἔξυπνος ὅμως ἀντέκρουσε: «Μορφῶστε τόν ἄνθρωπο καί θά γίνει καλύτερος! Τώρα ὅλοι εἴμαστε σέ θέση νά ἀποφανθοῦμε γιά τό ποιός εἶχε δίκαιο.

Ἄν πράγματι ποθοῦμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό θεσμικό αὐτό πλέγμα διαφθορᾶς, πρέπει νά ἀποδεχθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος καί συνάμα ὑπεύθυνος. Δέν ὑπάρχουν κοινωνικοί, οικονομικοί ἢ ἄλλου εἶδους νόμοι μέ ἰσχὺ ἀνάλογη πρὸς ἐκείνη τῶν φυσικῶν νόμων. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι πού διαμορφώνουν τίς κοινωνίες. Ἄν εἶναι «καλοί κάγαθοί», ἡ κοινωνία ἀνθεῖ, καθώς οἱ πολῖτες τῆς μορφώνονται μέ ἡθός καί φρόνημα. Ἄν εἶναι κακοί, διαφθείρουν μέ τή σειρά τους τίς νέες γενιές καί «ἡ ἐσχάτη πλάνη καθίσταται χείρων τῆς πρώτης». Ναί, οἱ σημερινοί πρωταγωνιστές τῆς διαφθορᾶς ἐκπαιδεύτηκαν μέ βάση πρότυπα διαπαιδαγώγησης ἀρνητικά, ἐχθρικά πρὸς τήν προγονική πίστη καί τίς παραδόσεις μας. Εἶναι δύσκολο νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι τό κακό δέν θά διορθωθεῖ μέ περισσότερα κονδύλια γιά τήν ἐκπαίδευση;

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Σύγχυση

Τά πράγματα όμως εξελίχθηκαν διαφορετικά. Ἡ Δημιουργία παραδόθηκε στήν τύχη καί στήν εὐτέλεια. Ἡ Δημιουργία στήν τύχη κι ὁ Δημιουργός στή λήθη. Κατά συνέπεια ἡ καταστροφή ἦταν θέμα χρόνου. Γι' αὐτό σ' ἐκείνον τόν ὑπάκουο Νῶε χρωστᾶμε τή συνέχειά μας γιά κείνη τή φορά.

Ἐκτοτε ὁ κόσμος κινδύνεψε πολλές φορές μέ ἀφανισμό εἴτε σέ παγκόσμια εἴτε σέ τοπική εἴτε σέ ἀτομική κλίμακα. Ἀλλά παραδόξως τίς περισσότερες φορές μέ ἀναστολή μιᾶς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς, γιατί μᾶλλον καί στήν πιό μεγάλη ἀποστασία φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν κάποιοι, κάποιος, πού διαπραγματεύονται ἐπίμονα καί ἐξασφαλίζουν τελικά ἀπ' τόν Θεό τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀποστασία σήμερα εἶναι ἡ σύγχυση. Καί εἶναι τριπλή. Ἀφορᾷ στήν ἀρχή μας, στή φύση μας καί στό τέλος μας. Εἶναι μία τριπλή ἄρνηση σέ ἰσάριθμα κέντρα στό πρῶτο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως. Ἄρα εἶναι σύγχυση θεμελιακή, ὀντολογική.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ σύγχυση τῶν εἰδῶν. Ἐντεκα φορές στίς 31 σειρές τοῦ κεφαλαίου ἀκούγεται ὁ χτύπος «κατά γένος». Ζωικά καί φυτικά εἶδη ξεκάθαρα «κατά γένος καί καθ' ὁμοιότητα». Ἡ σύγχυση ὅμως τῶν εἰδῶν μεταξύ τους, ὅπως καί ἡ σύγχυση ἀνθρώπου καί ζώων, ἐξυπηρετεῖ τήν «καταγωγή τῶν εἰδῶν» ἀπ' τόν καινούργιο Θεό πού τόν λένε τύχη. Ἐπίσημο ἀνακοινωθέν: «Τό σύμπαν δέν τό ἔφτιαξε ὁ Θεός», ἀλλά

Σέ μία πλημμύρα, χρόνια πρίν, σ' ἓναν κατακλυσμό -χαλασμός Κυρίου- κόντεψαν νά χαθοῦν τά ἴχνη μου. Πῶς λέμε «ἐξαφανίστηκε ἀπό προσώπου γῆς γιατί δέν ἄξιζε νά ὑπάρχει». Γιατί δέν ὑπῆρχε λόγος. Ἐνα φυλλαράκι ἐλιδᾶς πού γλύτωσε μέσ στά νερά, ἓνα περιστέρι πού βρῆκε ἓνα κλαδί ν' ἀκουμπήσει, καί στόν οὐρανό -πού δέν εἶχε ἡσυχάσει σαράντα μέρες καί σαράντα νύχτες- ἓνα τόξο γαλήνης. Ὁ κόσμος εἶχε σωθεῖ.

Ὅταν ἔρχεσαι ἀπ' τό μηδέν, ἀφοῦ πρῶτα μόνο σκοτάδι ὑπῆρχε ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, κανονικά δέν ἔχεις τήν πολυτέλεια ἢ τά περιθώρια γιά ἀποστασίες.

τυχαίες διαδικασίες.

Τό δεύτερο σημείο είναι ή σύγχυση τών φύλων. Ἡ Γένεσις βιάζεται νά πεί ἀπ' τήν ἀρχή τό προφανές ὅτι «ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς». Παρά τό ἐγκαιρο ξεκαθάρισμα ὡς-τόσο, αὐτή ή σύγχυση τράβηξε τό δρόμο της. Πέρασε μέσα ἀπ' τά νερά τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀπ' τή φωτιά στά Σόδομα καί τώρα πλέον εὐλογεῖται. Ἐπίσημο ἀνακοινωθέν: «Ἡ συζήτηση ἔχει τελειώσει. Τώρα ἀπολαμβάνουμε τή ζωή μας», ἀκυρώνοντας ἔτσι τήν ἀρχική ἰδέα τῆς Δημιουργίας.

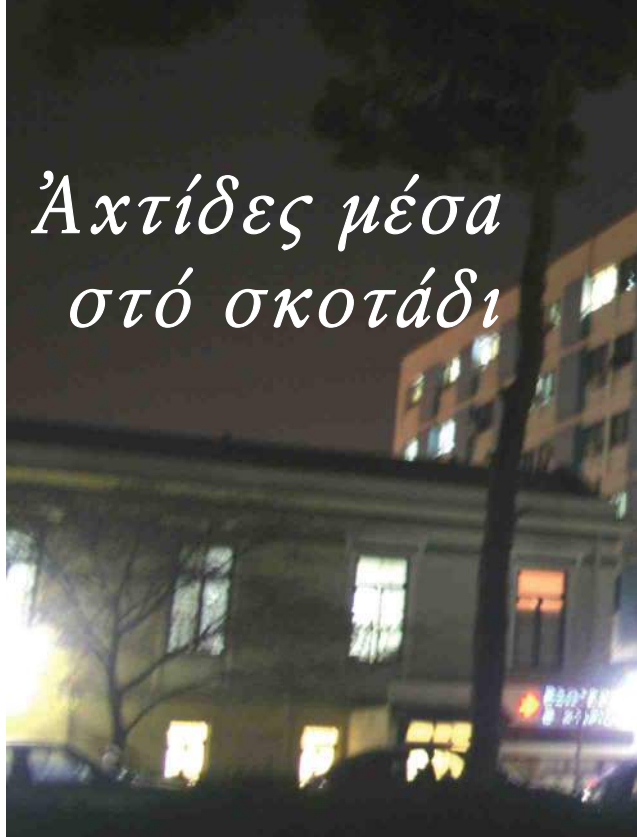
Τό τρίτο εἶναι ή σύγχυση τών δικαιωμάτων. Στό τέλος τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς Γενέσεως ὁ Θεός δίνει τά πάντα στόν ἄνθρωπο. Τήν ἐξουσία, τήν αὖξηση, τόν πολλαπλασιασμό, τήν κυριαρχία. Κυριαρχία στή γῆ καί στόν οὐρανό καί στή θάλασσα, στά πάντα. Σ' ὅλο τό φάσμα τῆς ζωῆς, ὄχι ὅμως στή ζώνη τοῦ θανάτου γιατί αὐτή ἀνήκει στή δικαιοδοσία Ἄλλου. Σήμερα τριγυρνοῦμε διαρκῶς σ' αὐτή τή ζώνη: προγραμματισμός, ἔλεγχος γεννήσεων, εὐγονική, εὐθανασία. Ἐπίσημο ἀνακοινωθέν: «Ἐχω δικαίωμα νά ἐλέγχω τό θάνατό μου», κάνοντας ἔτσι τή μεγαλύτερη ὑπεξαίρεση καί ἀντιποίηση ἐξουσίας.

Μιά συκιά στό δρόμο μου ξεριζωμένη, γιατί δέν εἶχε καρπούς παρά μόνο φύλλα, ἓνα ἀμπέλι ὅμως λίγο πιό πέρα κατάξερο κι αὐτό πήρε κι ἄλλη προθεσμία, γιατί παρακάλεσε πολύ: «ἄφες ἡμῖν, Κύριε, καί τοῦτο τό ἔτος».

Ἐνα σκυλί γαβγίζει μέσα στή νύχτα. Λίγο μετά ἓνα ὀρνίθι λαλεῖ. Κάτι θυμίζει. Ὁ κόσμος θά ζήσει.

Ζ.Γ.

Ἀχτίδες μέσα στό σκοτάδι

Ξυπνῶ ξαφνιασμένη μέσα στή νύχτα ἀπ' τόν ἦχο τοῦ τηλεφώνου. Μιά ἐναγώνια φωνή στήν ἄλλη πλευρά ζητάει ταξί γιά τό νοσοκομεῖο. Ἐξηγῶ πῶς ἔκανε λάθος, δίνω τό σωστό νοῦμερο καί κλείνω τό ἀκουστικό βιαστικά. Ἀνάβω τό φῶς ζαλισμένη ἀκόμη ἀπό τό ἀναπάντεχο ξύπνημα. Τό ρολόι δείχνει 4:00 τό πρωί· κάνω τό σταυρό μου προσπαθώντας νά καταλαγιάσω τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς. «Δόξα τῷ Θεῷ», ψιθυρίζω, «ἦταν μόνο ἓνα λάθος. Ὅλα πᾶνε καλά». Κάθομαι στό κρεβάτι ἐνῶ ὁ ὕπνος -πολύτιμο ἀγαθό- ἔχει πιά τόσο ἄδικο χαθεῖ ἀπό ἓνα μικρό λάθος.

Ὅχι, δέν πᾶνε ὅλα καλά... Κάποιος συνάνθρωπός μου κινδυνεύει καί κάποιοι ἄλλοι ἐναγώνιοι προσπαθοῦν νά τόν βοηθήσουν. Καί εἶναι μόνο αὐτό; Τά νοσοκομεῖα τῆς πόλης δέν κλείνουν σάν νυχτώσει. Ἡ ἀσθένεια καί ὁ πόνος δέν γνωρίζουν μέρα καί νύχτα. Οἱ ἀσθενοῦντες ἀδελφοί μας ἀγρυπνοῦν μέ ὑπομονή. Μά καί ἡ φροντίδα καί ἡ ἀγάπη τῶν συνοδῶν

τους, τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων καί τῶν γιατρῶν προσφέρεται χωρίς διάκριση μέρα καί νύχτα. Καί νά 'ναι ἄραγε μόνο αὐτό; Εἶναι καί ὁ ψυχικός πόνος, ὁ ἀποχωρισμός καί ἡ μοναξιά, πού θεριεύουν θαρρεῖς μετά τό σούρουπο. Οἱ πενθοῦντες καί οἱ ἐμπερίστατοι συνάνθρωποι μας ἀγρυπνοῦν παλεύοντας μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους.

Μέσα στήν ἡσυχία τῆς νύχτας ἡ σκέψη μου γυρνᾷ καί σέ κάποιους ἄλλους πού ἀγρυπνοῦν. Μιά μητέρα κάνει τό δικό της «μεσονυκτικό» θηλάζοντας τό νεογέννητο παιδί της καί ἄλλη μιά στέκεται δίπλα του προσευχόμενη γιά τόν πυρετό πού δέν πέφτει. Δές, ψυχή μου, καί κείνη τή μάνα πού ἀπό τότε πού βγῆκε ἡ διάγνωση τοῦ παιδικοῦ διαβήτη βάζει τό ξυπνητήρι στίς 4:00 π.μ. κάθε βράδυ τῆς ζωῆς της γιά τήν ἱνσουλίνη. Οὔτε μιά στιγμή δέν πέρασε ἀπ' τήν καρδιά τους ἡ σκέψη πῶς ἔχασαν τόν ὕπνο τους... ἄδικα.

Κι ἔπειτα μοῦ ἔρχονται στό νοῦ ὅλες ἐκεῖνες οἱ ψυχές πού ἀγρυπνοῦν ἐκούσια γιά τήν ἀγάπη τοῦ Νυμφίου τους. «Ὁ ὕπνος μετά τήν δύση τοῦ ἡλίου πολύ ὠφελεῖ στό σῶμα. Ἀλλά καί ἡ ἀγρυπνία μετά τήν δύση τοῦ ἡλίου πολύ βοηθάει στήν ψυχή μέ τήν κατανυκτική προσευχή». Ἀμέτρητες εὐεργεσίες πού οὔτε κἄν μπορούμε νά φανταστοῦμε μᾶς προσφέρουν οἱ ἀκοίμηντες πρεσβεῖες τους. Κάθε ἔγνοια καί πρόβλημα γίνονται αἶτημα στόν κάθε κόμπο. «Μνήσθητι, Κύριε, τῶν δούλων σου πού ὑποφέρουν ἀπό ψυχικά καί σωματικά προβλήματα πάσης φύσεως. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν δούλων σου...». Στ' ἀλήθεια πόσα ἔργα ἀγαπητικῆς θυσίας σκεπάζει ἀπαλά τό σκοτάδι; Καί εἶναι ἅγια, γιατί γίνονται ἀπό φωτεινές ψυχές πού δέν περπατοῦν στό σκοτάδι, ἀλλά ἀγρυπνοῦν στό μονοπάτι τῆς θυσίας.

Ἡλιανή

Ἐπιτέλους, λίγη εὐπρέπεια!

Πιστεύουμε πώς προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτηση ἀκόμη καὶ κάποιων σοβαρῶν ψηφοφόρων τοῦ κ. Μπουτάρη ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο αὐτὸς ἐκφράζεται γιὰ τὸν μητροπολίτη Θεσσαλονίκης σὲ δημόσιες ἐμφανίσεις. Διότι ὁ παναγιώτατος κ. Ἄνθιμος ἔχει δώσει τὰ διαπιστευτήριά του ὡς ἀγωνιστῆς γιὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ ἔχει καθιερωθεῖ στὴ συνείδηση τοῦ κάθε ἀδιάφθορου Ἑλληνα ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ θέματα τόσο πίστεως ὅσο καὶ ἔθνικα. Τὸν καιρὸ πού ὁ κ. Μπουτάρης ἀναλωνόταν νὰ αὐξήσῃ τὰ κεφάλαιά του καὶ νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἐπιχείρησή του, ὁ κ. Ἄνθιμος πάλευε καὶ ἀγωνιζόταν γιὰ τὰ δίκαια τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ἀπὸ τὴν ἐξουσία λαοῦ στὴν ἀκριτικὴ Ἀλεξανδρούπολη. Κι ὅταν ὁ κ. Μπουτάρης ψηφοθηρεύοντας ἔκανε «ἀστείακια» ὑποσχόμενος αὐξηση τῆς ἀνη-

θικότητος στὴν τηλεόραση καὶ στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ὁ παναγιώτατος Θεσσαλονίκης ὕψωνε τὴ φωνή του ἀψηφώντας κατηγορίες, διασυρμούς ἀλλὰ καὶ ἀπειλές μιλώντας γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Μακεδονίας, κάτι πού μᾶλλον δὲν ὑπάρχει στὴν «ἀτζέντα» τοῦ νέου δημάρχου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπιτέλους, καὶ λίγη εὐπρέπεια!

Τὰ πλοκάμια τοῦ ἀποκρυφισμοῦ

Ἡ ΚΒ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱ. Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας, ἡ ὁποία ἔγινε τὸν περασμένο Ὀκτώβριο στὴ Λάρισα, ἀσχολήθηκε μὲ τίς «Μορφές καὶ ἐκφράσεις τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ». Ἐπισημαίνει λοιπὸν ὅτι: Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος γοητευμένος ἀπὸ τὸν ὑλικὸ πολιτισμὸ δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ τὴν παρουσία καὶ

παρέμβαση του Θεοῦ στη ζωή του. Ἔτσι πολλοί, «λόγω χαλάρωσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς», γιά νά ἀπαντήσουν στά ὑπαρξιακά τους προβλήματα, στρέφονται στόν πνευματισμό, στη μαγεία καί σέ ἄλλα θρησκευτικά μορφώματα, πού αὐτοαποκαλοῦνται θεραπιές, φιλοσοφίες, γνωστικές ἐπιστῆμες κτλ., ἀλλά εἶναι θρησκευτικά μορφώματα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Τό Ρέικι π.χ. μπορεῖ νά αὐτοπροβάλλεται ὡς «ἐνεργειακή θεραπεία», οὐδέτερη καί ἄχρωμη θρησκευτικά, στήν πραγματικότητα ἀποτελεῖ μία νεοεποχική σύνθεση μέ... ἀποκρυφιστικές πρακτικές. Τό Wicca «εἶναι κλάδος τοῦ νεοδρυιδισμοῦ, πού ἔλκει τήν καταγωγή του ἀπό τίς δοξασίες καί τίς τελετές γιά τούς ἀρχαίους Δρυίδες». Χρειάζεται ἐνημέρωση· πολλοί χριστιανοί π.χ. θεωροῦν ἁθῶα τά ὠροσκόπια καί τά συμβουλευόνται καθημερινά. Ἐντούτοις «μέ ἐπιστημονικά τεκμήρια δέν βρέθηκε συσχέτιση τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν καί τῆς σελήνης μέ τήν ἀνθρώπινη ζωή».

Μοναδικό καί ἀποτελεσματικό ἀντίδοτο στή «γοητεία» τῆς μαγείας καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ στροφή πρὸς τόν Χριστό καί τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἀπ' τή δέσμευση στήν ἔμπνευση

Ἀκούγεται πολύ ὠραῖο... Κι ἂν ἀπ' τά λόγια προχωρήσει στά ἔργα, θά δημιουργήσει μία ἀκόμη πιό ὠραία πραγματικότητα.

Πληροφορηθήκαμε ἀπό τά NEA-online ὅτι σαράντα ἀμερικανοί δισεκατομμυριοῦχοι ἀποφάσισαν νά συμμετάσχουν στήν ἐκστρατεία Giving

Pledge (Δεσμεύομαι). Τό Giving Pledge δέν δέχεται χρήματα. «Εἶναι μία ἠθική δέσμευση, ὅχι συμβόλαιο», τονίζουν οἱ ἔμπνευστές τοῦ προγράμματος. Καθένας πού ἐπιλέγει νά δεσμευτεῖ καλεῖται νά τό κάνει δημοσίως καί παράλληλα νά ἐξηγήσει τούς λόγους πού τόν ὁδήγησαν σ' αὐτήν τήν ἀπόφαση. «Μέ τή δωρεά, ἐμπνέουμε καί ἄλλους ἀνθρώπους νά κάνουν τό ἴδιο, προσφέροντας εἴτε τά χρήματά τους εἴτε τό χρόνο τους», δήλωσαν κάποιοι ἀπ' αὐτούς.

Πραγματικά θαύματα θά μπορούσαν νά γίνουν μέ τίς τεράστιες αὐτές δωρεές. Κι ἂν γινόταν ἔμπνευση ὅχι μόνο γιά τούς μεγιστάνες τοῦ πλούτου ἀλλά καί γιά καθέναν πού ἔχει κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, θά ἀπλωνόταν στόν πλανήτη μας μία ζεστή αἴσθηση ἀνθρωπιάς.

Ἐπικρεμάμενοι πρὸς κοινή θέα

Χάκερ (=χρήστης τοῦ διαδικτύου πού σπάει τούς κωδικούς πρόσβασης καί παρανόμως εἰσβάλλει σέ προσωπικά δεδομένα), ἀπέδειξε κατά τή διάρκεια συνεδρίου στῆς Η.Π.Α. ὅτι μπορεῖ νά ἐντοπίσει τό σημεῖο στό ὁποῖο βρίσκεται ἓνας χρήστης τοῦ δικτύου, μαθαίνοντας ἀκόμη καί τή εὐθυνσή του. «Ἡ ἰδιωτικότητα πέθανε. Λυπᾶμαι!», δήλωσε ὁ χάκερ στό τέλος τῆς ἐπίδειξης ἠλεκτρονικῆς εἰσβολῆς πού ἔκανε.

Τελικά πορευόμαστε ἀκροβατώντας στήν κόψη τῆς τεχνολογίας, μέ τό αἶσθημα ἀνασφάλειας νά χτυπάει κόκκινο. Νά εἶχαμε τουλάχιστον τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ ψαλμωδοῦ· «ἐγὼ δέ ἐκοιμήθην καί ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήφεται μου» (Ψα 3,6)!

«Υβρις φυτεύει τύραννον»

Ἄν τό νά παίζεις «έν ού παικτοῖς» ἀποτελεῖ δεῖγμα τραγικῆς καί ἀπύθμενης ἀβελτηρίας, τό νά υπερβαίνεις τά ἐσκαμμένα συνιστᾷ «ὑβριν» μέ τήν ἀρχαιοελληνική σημασία τοῦ ὅρου. Ἀποτελοῦσε μάλιστα «ἡ ὑβρις» βασική ἀντίληψη τῆς κοσμοθεωρίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Πλουσία ἡ ἀρχαία γραμματεία ἀπό παραδείγματα καί ἐντυπώματα μᾶς πληροφορεῖ: «Δυσσεβείας μέν ὑβρις τέκος» (Αἰσχύλος). «Κόρος ὑβριν τίκτει» (Ἀριστοτέλης). Ἡ ἀσέβεια καί ὁ κορεσμός, λοιπόν, εὐθύνονται γιά τή γένεσή της. Καί νά οἱ ἐπιτυχίες της: «Υβρις φυτεύει τύραννον» (Σοφοκλῆς).

Γιά νά ἀντιληφθεῖ βέβαια κανεῖς τά ἀπαράμιλλα αὐτά μηνύματα, χρειάζεται νηφαλιότητα, καθαρό καί ξεμέθυστο νοῦ. Ἐπί παραδείγματι, ἕνας πολιτικός, πού ἔχει ἀνοιχτά τά αὐτιά, καί δέν εἶναι τυφλός στά μάτια, στό νοῦ καί στά αὐτιά, ὅπως λέγει ὁ Οἰδίποδας στόν Τειρεσία στήν ἀρχαία τραγωδία «Οἰδίπους Τύραννος», μπορεῖ νά διδαχθεῖ πολλά ἀπό τήν ἐπικαιρότητα αὐτῶν τῶν μηνυμάτων.

Ἔτσι, τό νά ἐξαγγέλλει ὁ ἐκλεκτός τῶν 52.039 ψηφοφόρων ἔναντι τῶν 247.126 ἐγγεγραμμένων -τό 54,10% ἐπέλεξε τήν ἀποχή- ὅτι φιλοδοξεῖ νά στήσει ἀποτεφρωτήριο γιά τήν καύση τῶν νεκρῶν, τζαμί, μνημεῖο γιά τοὺς Ἑβραίους καί τοὺς Νεοτούρκους, νά περιφρονεῖ καί νά ἀπαξιώνει τόν οἰκεῖο μητροπολίτη καθώς καί τίς ἄλλες ἀρχές, νά πιστεύει ὅτι «ἡ Θεσσαλονίκη δέν διαβάζει Ἱστορία» προκαλεῖ εὐλογη ἀνησυχία καί ἀποκαλύπτει ἥθος

ἄηθες καί ὕφος ὑβριστικό. Μέτρο καί κριτήριο τῶν ἐπιλογῶν φαίνεται νά εἶναι τό πῶς θά ἐκμεταλλευτοῦμε «τά ὠραῖα τους λεφτά».

Βέβαια, ἡ παραχάραξη τῆς Ἱστορίας καί ἡ κατεδάφιση ἱερῶν ὄρων καί ὁρίων εἶναι τά ὀχήματα τῆς Νέας Τάξης πραγμάτων, πού ναύλωσαν οἱ θιασῶτες της γιά νά τήν ἐπιβάλουν «ἐτσιθελικά» στόν τράχηλο τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τέτοιους ὁμως ἐπίδοξους διαστρεβλωτές τῆς ἀλήθειας καί ἐπίβουλους ἐκκλησιομάχους τοὺς καταδίκασε πάντα ἡ Ἱστορία, διότι «δίκη δ' ὑπέρ ὑβριος ἴσχει», ἡ δικαιοσύνη ἔχει μεγαλύτερη ἰσχὺ ἀπὸ τήν ἀλαζονεία (Ἡσίοδος). Καί στίς Παροιμίες Σολομῶντος διαβάζουμε: «Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὑβρις, πρὸ δέ πτώματος κακοφροσύνη» (16,18).

Πάντως οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας θέλοντας νά μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ τίς καυστικές ἐπιπτώσεις τῆς ὑβρεως κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου: «Υβριν χρή σβεννύναι μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν», πρέπει κανεῖς νά σβήνει τήν ἀλαζονεία, παρά τήν πυρκαγιά (Ἡράκλειτος). Ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεση λήψη δραστικῶν μέτρων γιά τήν ἀντιμετώπισή της, διότι «ὑβρις ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυστον ἐξαμᾶ θέρος», ἡ ὑβρις, ὅταν ἀνθίζει, καρποφορεῖ στάχυ συμφορᾶς, ἀπ' ὅπου θερίζει συγκομιδὴ γεμάτη δάκρυα (Αἰσχύλος).

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος-Θεολόγος*

ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Σάν έπεσε ή Άκροκόρινθος στους Έλλη-
νες (Ίανουάριος 1822), ό Θάνος Κανακάρης
(Ροϋφος), αντιπρόεδρος του Έκτελεστικού,
διέταξε κανείς νά μήν πειράξη άπ' τά πολύτιμα
λάφυρα. Θά τά καταγράφανε καί θά τά που-
λούσανε ύστερα σέ δημοπρασία. Τά χρήματα
θά μπαίνανε στό φτωχό τότε δημόσιο ταμείο.

Στήν πολιορκία έτυχε νά πολεμάη κι ό γιός
του Θάνου, ό Μπενιζέλος Ροϋφος. Άφοϋ
έπεσε ή Άκροκόρινθος, ό Μπενιζέλος έφυγε
γιά τήν Πάτρα. Φεύγοντας διάλεξε ένα μαλα-
ματοκαπνισμένο καριοφύλι άπ' τά λάφυρα
καί τό πήρε μαζί του.

Τόμαθε ό πατέρας του. Χωρίς νά χάση
καιρό, στέλνει δυό καθαλλοραίους νά πιά-
σουν τό γιό του καί νά τόν γυρίσουν πίσω. Ή
προσταγή του έκτελέστηκε. Άφοϋ ό Θάνος
Κανακάρης μάλωσε τό Μπενιζέλο, γιατί παρά-
κουσε τήν διαταγή του κι άπλωσε στά λάφυρα,
του πήρε τό καριοφύλι καί τόν έδιωξε νά ξα-
ναφύγη γιά τήν Πάτρα.

Τό ντουφέκι ό Θάνος Κανακάρης έστειλε
νά τό βάλλουν μαζί μέ τ' άλλα λάφυρα. Κι όταν
έγινε ή δημοπρασία, πήγε ό αντιπρόεδρος του
Έκτελεστικού Κανακάρης καί τό αγόρασε. Μέ
μιās ύστερα, έστειλε δώρο τό ντουφέκι αυτό
στό γιό του Μπενιζέλο, πού τόσο τό είχε λα-
χαρήσει.

Άπό τό βιβλίο του Τάκη Λάππα «Έλληνικά
Ίστορικά Άνέκδοτα» (1750-1862)

ΔΩΡΕΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ

* Βασιλειάδου Κυριακή 100€
* Δ.Τ 200€ * Θεοδώρου Αικα-
τερίνη 50€ * Ίατροϋ Παναγιώ-
της 500€ * Κεκελίδης Γεώρ-
γιος 1.000€ * Κόνιας Μιχαήλ
1.000€ * Κυρπιζίδης Άνδρέας,
εις μνήμην γονέων Γρηγορίου
- Αικατερίνης 100€ * Μόκα Α-
φροδίτη 40€ * Μουρατίδου Έ-
λισάβετ 20€ * Μουρατίδου
Ευθαλία εις μνήμην Παύλου -
Άναστασίας 40€ * Παγωνίδου
Μάρθα 400€ * Πετρίδου Άρ-
τεμης 120€ * Σαρησάββας
Κων/νος 100€ * Τσιάκου Έλέ-
νη, εις μνήμην Εύαγγ. Τσα-
βάρα 100€ * Άνώνυμος 500€
* Άνώνυμος 400€ * Άνώνυμος
100€.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

* Ζουργοϋ Έλένη 10€ * Ι.Χ.
10€ * Ίσπικούδη Ροδόπη 10€
* Κέλογλου Εύγενία 10€ * Λα-
ζάρου Κων/νος 10€ * Μανάδη
Μαρία 10€ * Παπαδοπούλου
Βαΐα 10€ * Σταμπουλίδης Γε-
ώργιος 20€ * Ταξίδου Χριστί-
να 10€ * Τουβεντζίδου Κυρια-
κή 35€ * Τσεπραϊλίδου Μαρία
232€ * Τσουρη Άννα 10€.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

* Συμεωνίδης Πολύκαρπος
50€ * Ίσπικούδη Ροδόπη
100€.

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

* Παπακωσταντίνου Άγγελίνα
600€.

Στά χρόνια πού τιμούσαν τόν δάσκαλο...

Τό παρακάτω κείμενο εἶναι ἀπό τά «ΔΥΤΙΚΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ» τοῦ Γιάννη Ἀδάμου, «Ἡ Κοζάνη μέσα ἀπό τά Ἀνέκδοτα Ἀρχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Ἐλασσόνοσ 1882-1912».

Πρόκειται γιά ἕνα συμφωνητικό, ὅπου οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ συμφωνοῦν στήν πρόσληψη Δασκάλου.

Σέ κτιρινισμένο ἀπό τό χρόνο κίτρινο χαρτί, μέ μελάνη χρυσή καί φθαρμένο.

ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τό πόσο λαχτάρα εἶχαν οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν νά μάθουν τά παιδιά τους Ἑλληνικά γράμματα, τό μαρτυράει τό παρακάτω ἔγγραφο πού φροντίσαμε νά διατηρήσουμε τήν ἀνορθογραφία του καί νά τό παρουσιάσουμε ὅπως ἔχει.

ΣΗΜΦΩΝΗΤΙΚΟ ΓΙΑ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Ἡ ἀποφενόμενοι χορική Γκομπλιτωῶτες ὅλι σάν ἕνας ἐσημφο-
νήσαμε νά βάλουμε δάσκαλουν στοῦ χωριό τόν Βασιλάκη τό γιό τῆς Μήτρινας
νά διαβάζι τὰ πιδιά τοῦ χοργιοῦ ὅλα κι ἔχουμε νά τοῦ δίδουμε ἀξάϊ 5.900 ὀκά-
δισ γέννημα.

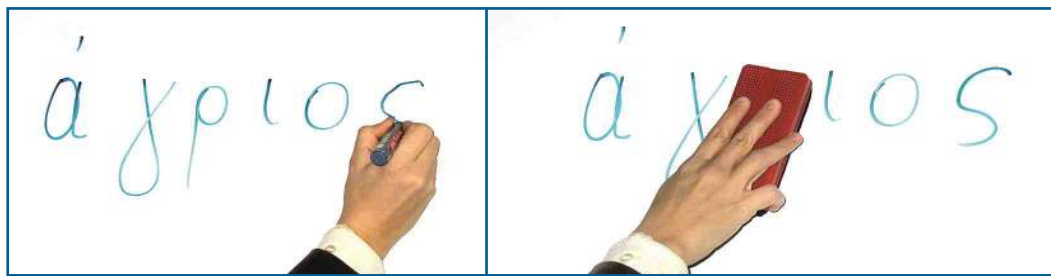
Κάθι μέρα θά τοῦ φέρ φαῖ κι ἕνα πιδί. Τοῦ ἴδιου ὅλου τοῦ χειμόνα κάθι πιδί
θά φέρ κι ἀπό ἕνα ζύλου γιά τοῦ τζάκι.

Οὐ δάσκαλους θά πληροθεῖ χορίς ἄλλου. Τοῦ ἀξάϊ θά τοῦ δόσουμε στά τρία.
Ἔνα τοῦν ἀῖ-Δημήτρι- ἕνα τοῦν Μάρτη καί τ' ἄλλου στ' Ἀλώνια.

Ὅποιος δέν δόσι, οὐ δάσκαλους θά διώξι τοῦ πιδί ἀπ' τοῦ σχολιό. Οὐ δάσκα-
λους θά διαβάζι τὰ πιδιά τοῦ πρωῒ καί τό γιόμα. Τή Κυριακή θά τὰ παένει στίν
Ἐκκλησιά.

Αὐτό τό γράφουμε στό Μισοχώρι ὅταν βαρᾶν τὰ πρόβατα στή στρούγκα.
1890 Παχνιστί (Νοέμβριος) 5
Οἱ Μουχταροαζάδες

Δέκτης και δείκτης

Ώρα Ἐκθεσης-Ἐκφρασης σήμερα τό πρῶτο δίωρο στό ζωνρό ΑΙ. Θέμα συζήτησης τά σύγχρονα πρότυπα τῶν νέων, καί ἡ συζήτηση ἔχει «ἀνάψει» γιά τά καλά! Νά ὅμως πού ἡ ἐρώτηση τοῦ Γιάννη μέ καλεῖ ἀπόρροια νά δηλώσω καί τά δικά μου πρότυπα...

- Ἐσεῖς, κυρία, μέ τί στολίζετε τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου σας; Μόνο ἐμᾶς ρωτᾶτε... ἄλλωστε κι ἐσεῖς νέα εἶστε! Πρέπει κι ἐσεῖς νά μᾶς πείτε.

Εἰκοσιτέσσερα ζευγάρια μάτια περιμένουν τήν ἀπάντησή μου μέ ἀγωνία καί περιέργεια. Χαμογελῶ στήν ἔνσταση τοῦ πάντα αὐθόρμητου Γιάννη.

- Νά σᾶς πῶ, παιδιά. Στούς τοίχους τοῦ δωματίου μου ἔχω κι ἐγώ αὐτοὺς πού ἐπιθυμῶ νά μοιάσω.

- Ποιούς, δηλαδή, κυρία;

- Πρῶτα τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας κι ἔπειτα τῆς Παναγίας καί τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας μας.

- Ἅγιους; Καλά, κυρία, δέν ἀγριεύετε μέ τόσοις ἁγίοις γύρω σας;

- Νά ἀγριεύομαι εἶπες; Γιά κοιτάξτε! λέω καί σημειώνω στόν πίνακα τή λέξη... ἄγιος. Σβήνω μετά τό ρ καί ρωτῶ: Τί μένει τώρα;

- Ἅγιος! διαβάζουν ὅλα μαζί τά παιδιά.

- Δέν μπορείς νά ἀγριεύεις μέ τοὺς

ἁγίους. Εἶναι αὐτοὶ πού σοῦ μαθαίνουν πῶς νά σβήνεις τό ρ ἀπό τή ζωή σου καί νά ἀγιάζεις!

- Καί ποιό εἶναι αὐτό τό ρ, κυρία;

- Τά ρεύματα τοῦ κακοῦ μέσα μας καί γύρω μας. Ὅσα μᾶς ἐμποδίζουν νά γίνουμε ἅγιοι, ὅλα αὐτά πού μᾶς ἀγριεύουν.

Ἐπιστρέφοντας τό μεσημέρι στό σπίτι, πρώτη μου ἔγνοια εἶναι νά θυμιάσω τοὺς φίλους μου ἁγίους καί νά τοὺς μιλήσω γιά τά ἄγρια παιδιά τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ σχολείου μου, πού ἐπιθυμῶ νά γίνουν ἅγια. Ζητῶ τήν πρεσβεία τους δυνατή, γιά νά διώξουν ἐκεῖνο τό ρ, τό ἐμπόδιο πού τά κρατᾶ δεμένα μακριά Του. Κοιτῶ τήν εἰκόνα τοῦ προφήτη Δανιήλ στό λάκκο τῶν λιονταριῶν ... «Ὡς λεόντων ποιμήν», ψιθυρίζω καί εὐχομαι μυστικά: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, βοήθησέ με καί μένα νά μετατρέπω μέ τή δική Του δύναμη τά ἄγρια σέ ἡμερα, καί νά ἔμαι φῶς Χριστοῦ γιά τά νιάτα πού ὀλοένα ἀγριεύουν, ἀφοῦ σέ λάθος δρόμο τόν Θεό γυρεύουν. Δέκτης τῶν ἀποριῶν τους, νά γίνομαι δείκτης δικός Σου, Κύριε... Δέκτης καί δείκτης οὐρανοῦ στίς καρδιές τῶν παιδιῶν Σου. Ἀμήν.

Ἐλένη Χουρπουλιάδου
Φιλολογος

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Χριστούγεννα 2010

Ἡ μεγάλη γιορτή τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἀπό τὰ μαθήματα ἐκεῖνα τῆς Ἐκκλησίας μας πού μποροῦν ν' ἀγγίζουν βαθιά τόν καθενα, ἀκόμη καί τόν πιό ἀδιάφορο χριστιανό τῆς ἐποχῆς μας. Μ' αὐτή τή συνείδηση ἡ Ἀδελφότητά μας πρόσφερε στά μέλη της, στούς φίλους καί συνεργάτες της, ἀλλά καί σέ ὅλους ὅσοι αἰσθάνονται ἔντονα αὐτή τήν ἀνάγκη, εὐκαιρίες προετοιμασίας γιά τήν εἰσοδό μας στήν «μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν».

Στίς 16, 18, 19 καί 21/12 οἱ φοιτήτριες τῆς «Χρ. Ἐλπίδος» παρουσίασαν μέ ἐπιτυχία σέ πέντε παραστάσεις τό θεατρικό ἔργο «Χριστουγεννιάτικη θαλπωρή» μπροστά σέ πολυπληθῆ παιδικά, φοιτητικά ἀλλά καί ὠριμα ἀκροατήρια, πού χειροκρότησαν θερμά τήν ἀξιέπαινη προσπάθεια τῶν παιδιῶν. Ὅπως ὑπογράμμισε ὁ διδάσκαλος τῆς Ἀδελφότητος, ὁ κ. Σάκκος, ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου πού στρέφεται γύρω ἀπό τή «μοντέρνα» ἀπαξίωση τοῦ θεόδοτου οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ, πρέπει νά μᾶς προβληματίσει ἰδιαίτερα. Διότι ἡ ἐπιχειρούμενη τά τελευταῖα χρόνια καταρράκωση τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας, θά ὀδηγήσει μέ μαθηματική ἀκρίβεια -καί δυστυχῶς τό κάνει ἤδη- στή σήψη τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ τῆς πατρίδας μας.

Ξεχωριστά ἐπίσης χάρηκαν τή

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

μεγάλη γιορτή οί μαθητικές και φοιτητικές ομάδες τόσο τῶν ἀγοριῶν ὅσο καί τῶν κοριτσιῶν. Μικρές, ζεστές, οἰκογενειακοῦ χαρακτήρα ἐκδηλώσεις, ἐκδρομές ἀλλά καί κάλαντα καί χριστουγεννιάτικοι ὕμνοι, τραγούδια καί μηνύματα συντέλεσαν πολύ σ' ἓνα πιό σταθερό βηματισμό πρὸς τό στάβλο τῆς Βηθλεέμ.

Νά μνημονεύσουμε ἰδίως τά κάλαντα τῶν ὁμάδων τῶν κοριτσιῶν στήν ἀγορά τῆς Θεσσαλονίκης πού καί φέτος ἀποτέλεσαν σταθμό, καθὼς καί τά κάλαντα μικρῶν καί μεγάλων σέ νοσοκομεῖα τῆς πόλης μας. Εἶναι διαπιστωμένο χρόνια τώρα ὅτι στούς τόπους αὐτοῦς τοῦ πόνου, τῆς ἀγωνίας καί τοῦ ἀγῶνα ἓνας ὕμνος, ἓνα χαμόγελο, μιὰ θερμὴ εὐχή πού συνοδεύεται ἀπὸ ἐξίσου θερμὴ προσευχή, μπορεῖ ν' ἀνοίξει κατάκλειστες πονεμένες καρδιές γιὰ νά δεχθοῦν λυτρωτικά τόν Κύριο τῆς ζωῆς.

Θά ἦταν, τέλος, παράλειψη ἂν δέν εὐχόταν ἡ στήλη στήν πολύ χαριτωμένη, ἀνανεωμένη παιδική χορωδία τῆς «Χρ. Ἐλπίδος», πού ἔκανε φέτος στή χριστουγεννιάτικη γιορτὴ τὴν πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισή της, νά ἐξακολουθήσει νά μᾶς θυμίζει γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμη τόν θεσπέσιο ἀγγελικό ὕμνο ἐκείνης τῆς νύχτας «ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας». Συνεχίστε, παιδιά!

«Χριστὸς ἐτέχθη!

Ἀληθῶς ἐτέχθη!»

᾿Ωρα (μέ ψιλή) σημαίνει φροντίδα, μέριμνα, φύλαξη. Θά μοῦ πείτε ὅτι δέν χρησιμοποιεῖται σήμερα ἡ λέξη ᾿ωρα (μέ ψιλή). Ἐτσι μοῦ εἶχε πει πολιτικός πού πρὶν γίνει ὑπουργός δέν τόν γνώριζε οὔτε ἡ θυρωρός τῆς πολυκατοικίας του, καί πού πάντα ἐδειχνε ὀλιγωρία στό νά ἐμβαθύνει στή σοφία τῆς ἐλληνικῆς γραφῆς πού ἀπαιτεῖ περίτεχνη σπουδή. Διότι ἡ ἐλληνική γραφή μοιάζει μέ τήν ἐλληνική ἀκτογραμμή πού ἀπαιτεῖ ἐπιδέξιους ἀκταιωρούς γιά τόν ἐλεγχό της.

Μονοτονικό - τό πρὶν καί τό μετὰ

Πέρασαν 28 χρόνια ἀπό τή νύχτα τῆς 11ης Ἰανουαρίου τοῦ 1982, κατά τήν ὁποία νομοθετήθηκε τό μονοτονικό σύστημα γραφῆς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. Κι εἶναι ἀρκετό τό διάστημα γιά μία πύχραιμη ματιὰ στό θέμα ἀλλά καί γιά τήν ἀποτίμηση τῆς συμβολῆς του στό μορφωτικό ἐπίπεδο τῶν Νεοελλήνων. Ἄς πάρουμε τά πράγματα μέ τή σειρά.

Πότε καί γιατί. Λόγος γιά τό μονοτονικό ἦ κρούσματα αὐθαίρετης ἐφαρμογῆς του παρουσιάζονταν ἀπό τό 1977. Ἐφημερίδες καί περιοδικά γιά οἰκονομικούς λόγους, στρατευμένοι συγγραφεῖς καί φοιτητές λόγω ἰδεολογίας χρησιμοποιοῦσαν ἓνα δικῆς τους ἐμπνεύσεως τονικό σύστημα.

Ἀλλά καί ἄρθρα ὑπέρ ἢ κατὰ τῆς καθιέρωσής του δημοσιεύονταν ἀπό τότε σέ ἔγκριτα περιοδικά καί ἔντυπα μεγάλης κυκλοφορίας. Ὡσπου φθάνουμε στή συνεδρίαση τοῦ βουλευτικοῦ σώματος τῆς 11ης Ἰανουαρίου 1982 ἡ ὁποία μακραίνει μέχρι τοῦ μεσονυχτίου. Καί κάπου ἐκεῖ μετὰ τά μεσάνυχτα ὁ τότε ὑπουργός Παιδείας Ἐλευθέριος Βερυβάκης ζητᾶ νά ψηφισθεῖ ἡ κατάργηση τοῦ πολυτονικοῦ καί ἡ ἐπιβολή τοῦ μονοτονικοῦ στήν Ἐκπαίδευση. Σάν νά ἐπρόκειτο γιά θέμα ἐντελῶς τυπικό καί ἀδιάφορο, ζητεῖται ἡ ἀποκοπή τόνων καί πνευμάτων δίκην παρωνυχίδας ἀπό τήν ἱστορική μας γλώσσα μιά τέτοια «σκοτεινή» ᾿ωρα. Θά ἦταν ἄδικο νά σκεφτοῦμε τό γραφικό «ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς, ἦν γάρ πονηρά αὐτῶν τά ἔργα» (Ἰω 3,19);

Ὁ νόμος τελικά ψηφίστηκε ἀπό 30 βουλευτές πού ἦταν παρόντες.

Ποιός ὁ ἀντίκτυπος. Λόγιοι ἄνθρωποι, ἀνήσυχτα πνεύματα, λογοτέχνες καί καλλιτέχνες τοποθετήθηκαν τότε. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε:

Κωνσταντῖνος Τσάτσος (ἀκαδημαϊκός): Ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι οἱ γλώσσες δέν νομοθετοῦνται... Κατά τά ἄλλα, τήν γλώσσα τήν πλάθουν μόνοι τους, ἐλεύθεροι οἱ λαοί καί κυρίως οἱ λογοτέχνες... Ἄς ἐλπίζουμε ὅτι ὁ λαός, φωτισμένος ἀπό ὅσους γράφουν, δέν θά ξεστράτισει ἀπό τόν δρόμο τῆς ἀκρίβειας καί τῆς εὐγένειας καί τῆς μουσικότητος πού δυνάμει περικλείει ἡ ἐλληνική γλώσσα.

Νικηφόρος Βρεττάκος (ποιητής): Ὑπερτιμήθηκε ἡ ἄποψη ὅτι τό μονοτονικό διευκολύνει τοὺς μαθητές, κάτι πού, ἴσως, εἶναι ἀντιπαιδαγωγικό. Ὑπάρχει ἄλλωστε καί μία παράδοση πού ἐκφράζει τήν ἄποψη μεγάλων παιδαγωγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν ὅτι τό παιδί πρέπει νά κοπιάζει γιά νά γίνει ἄνθρωπος ἱκανός, ὥστε στήν ζωή του ν' ἀντιμετωπίσει ὅλες τίς ἀντιξοότητες... Πολλές φορές τά γραπτά μου δέν διαβάζονται σωστά ὅταν τυπώνονται στό μονοτονικό. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θά ἐπανεξεταστεῖ μελλοντικά τό θέμα καί ὅτι θά ἐπικρατήσουν σωφρονέστερες ἀπόψεις.

Ὅδυσσέας Ἐλύτης (ποιητής): Ἐγώ εἶμαι ὑπέρ τοῦ παλαιοῦ συστήματος, ἐναντίον τοῦ μονοτονικοῦ καί ὑπέρ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Εἶναι ἡ βάση γιά νά ἔξερεις τήν ἐτυμολογία τῶν λέξεων. Ἡ σημερινή κακοποι-

ηση της γλώσσας μέ ἐνοχλεῖ καί αἰσθητικά. Θέλω νά δῶ γραμμένο «καφενεῖον» κι ἄς μήν προφέρουμε τό «ν». Τώρα ὅλες οἱ λέξεις ἔχουν μία τρύπα.

Ἀντώνης Καρκαγιάννης (ἐκδότης ἐφημερίδας): Τό μονοτονικό καθημερινά τρυπάει τά μάτια μου, γιατί κατέστρεψε τήν ὁμορφιά τῆς γραφῆς. Καί μέ ἀνησυχεῖ ὁ κατήφορος τῆς «εὐκολίας» σέ κάθε δυσκολία πού συναντᾶμε στή ζωή.

Δημήτρης Χόρν (ἡθοποιός): Ἀναρωτιέται, λοιπόν, κανείς τί θά παραλάβει καί ἀπό ποιούς ἡ νέα γενιά... Τί σκοπό ἔχουν ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι πού μεταχειρίζονται τόσο ἄσχημα τήν γλώσσα; Τί τέλος πάντων θέλουν νά παραδώσουν καί ἀπό ποιούς τό παρέλαβαν;... Δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρά ἓνας μοναδικός σκοπός: ἡ ἐρείπωση τῆς γλώσσας, ἡ κατάργηση τῶν ἐννοιῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οὔτε νά συνεννοοῦνται οὔτε νά μποροῦν νά σκέφτονται. Γιατί ἔτσι μόνο ὀρισμένοι θά μποροῦν νά κάνουν τήν δουλειά τους: νά θάψουν τόν τόπο ... Εἶμαι Ἕλληνας, γι' αὐτό πονῶ καί ὑποφέρω γιά ὅ,τι βλέπω μπροστά μου. Για ὅ,τι αἰσθάνομαι νά ἔρχεται...

Τρεῖς δεκαετίες περίπου μετά, μπορούμε νά μιλοῦμε γιά τή γενιά πού δημιούργησε τό μονοτονικό μιᾶς καί τά τότε σχολιαρόπαιδα διανύουν σήμερα τήν τέταρτη δεκαετία τῆς ζωῆς τους. Ἀκόμη μπορούμε σ' αὐτούς τούς ὥριμους πλέον πολίτες, ἐπαγγελματίες, καριερίστες νά διαπιστώσουμε ἅπτά τίς ὁποιοσδήποτε συνέπειες -θετικές ἢ ἀρνητικές- τοῦ συστήματος. Ὡς δώσουμε ὅμως τό λόγο καί πάλι στούς εἰδικούς.*

Γιάννης Β. Κωβαῖος (φιλόλογος-συγγραφέας): Τά παιδιὰ τοῦ μονοτονικοῦ εἶναι ἤδη ἐπαγγελματίες δημοσιογρά-

φοι πολλοί ἀπό αὐτά, ἐκπαιδευτικοί, δικηγόροι... Κι ὅμως· τὰ γραπτά τους δέν μπορεῖ κανεῖς νά ἰσχυριστεῖ ὅτι παρουσιάζουν καλύτερη εἰκόνα ὡς πρὸς τὸν τονισμό τους ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν προηγούμενων, «ἄτυχων» καί «τυραννισμένων» γενεῶν τοῦ πολυτονικοῦ! ... Τίτλοι ἐφημερίδων καί περιοδικῶν «βγάζουν μάτι» μέ λάθη τοῦ μονοτονικοῦ, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικά ἔχει ἓναν κανόνα ὅλο κι ὅλο, μέ τρεῖς-τέσσερις ἐξαιρέσεις, σέ σχέση μέ τοὺς δέκα καί πλέον κανόνες τοῦ πολυτονικοῦ! Σχολικά ἐγχειρίδια πού ἐκδίδονται τὰ τελευταῖα χρόνια ἐμφανίζουν πλήθος τέτοιων σφαλμάτων ἀναγκάζοντας τουλάχιστον τοὺς φιλόλογους καί τοὺς δασκάλους νά διεξάγουν... διμέτωπο ἀγώνα, γιὰ νά διδάξουν πειστικά τὸν τονισμό στὴν τάξη... Μήπως, μέ ἄλλα λόγια, δέν μᾶς ἔφταιγαν οἱ «κακοί» οἱ τόνοι καί τὰ «κακά» τὰ... πνεύματα ἀλλὰ καί ἐδῶ ἡ ψυχολογία τῆς εὐκολίας, τοῦ «ὦχ ἀδερφέ» καί τὰ ποικιλώνυμα συμφέροντα; Ὅσα ὁδηγοῦσαν τὸν Vladimir Volkoff νά ὑποδείξει: «Ὅταν οἱ ἐχθροί σου θὰ ἔχουν ξεμάθει τὴν ὀρθογραφία τους, νά ξέρεις ὅτι ἡ νίκη πλησιάζει». Ὡρα, ὁ «κακός» μας ἑαυτὸς μᾶς ἔφταιγε. Καί αὐτὸν πῶς τὸν ἐξορκίζουμε;

Σαράντος Ἰ. Καργάκος (φιλόλογος-ἀρθρογράφος): Μὲ τὴ διάταξη πού καθιέρωσε τὸ μονοτονικό, μιὰ ἀπόλυτη μονοτονία ἐκάλυψε τὸ πνευματικό μας τοπίο, εἰδικὰ τὸ τοπίο τοῦ γραπτοῦ λόγου, πού χωρὶς τὴν περισπωμένη, τὴ βαρεῖα, τὴν ὑπογεγραμμένη, τὴν ἄνω τελεία καί κυρίως τὰ πνεύματα μοιάζει μέ φαλακρὸ βουνό, γιὰ νά μοιάζει μέ τὸ φαλακρὸ μυαλὸ αὐτῶν πού τὸ ἐμπνεύστηκαν, τὸ εἰσηγήθηκαν καί τὸ ἀποδέ-

χτηκαν ... Δεν είναι ότι έσβήσαμε με μία μονοκονδυλιά μιὰ δισχιλιετή παράδοση γραφής, δεν είναι ότι απογυμνώσαμε τις λέξεις από την ιστορικότητά τους, συχνά τις αποφορτίσαμε και από τὸ νόημά τους: πῶς ξεχωρίζει τώρα ἡ ὥρα ἀπὸ τὴν ὥρα; Ὡρα (μὲ ψιλή) σημαίνει φροντίδα, μέριμνα, φύλαξη. Θὰ μοῦ πεῖτε ὅτι δὲν χρησιμοποιεῖται σήμερα ἡ λέξη ὥρα (μὲ ψιλή). Ἔτσι μοῦ εἶχε πεῖ πολιτικός πού πρὶν γίνει ὑπουργὸς δὲν τὸν γνώριζε οὔτε ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας του, καὶ πού πάντα ἔδειχνε ὀλιγωρία στὸ νὰ ἐμβαθύνει στὴ σοφία τῆς ἑλληνικῆς γραφῆς πού ἀπαιτεῖ περίτεχνη σπουδή. Διότι ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ μοιάζει μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἀκτογραμμὴ πού ἀπαιτεῖ ἐπιδέξιους ἀκταιωρούς γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς.

Π. Β. Πάσχος (Ὁμ. Καθηγητὴς Πανεπιστημίου - λογοτέχνης): Τὰ παιδιὰ μας, ἀπ' τὸ Δημοτικὸ, Γυμνάσιο, Λύκειο, ἴσαμε τὸ Πανεπιστήμιο, φτωχαίνουν καὶ κουτσαίνουν γλωσσικὰ κι ἔχουν σὲ τέτοιο σημεῖο ἀλαλία καὶ ἀφωνία, πού εἶναι ἀδύνατο νὰ οἰκοδομήσεις ἐπάνω τους κάτι ἀξιόλογο ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν ἀπαραίτητων εἰδικῶν γνώσεων καὶ τῆς παιδείας γενικώτερα. Τὸ διακηρύσσουν καὶ οἱ συνάδελφοι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τὸ ὁμολογοῦν καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ μας, ὅτι αἰσθάνονται ξυπόλητα στ' ἀγκάθια, καὶ πῶς πᾶνε στὸν πόλεμο τῆς ἑλληνικῆς παιδείας δίχως τὸν ἀπαραίτητο ὀπλισμό.

Ἐπίλογος. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀνεξάντλητο ὅσο καὶ σημαντικό, διότι ὅταν ἀναφερόμαστε στὴ γλῶσσα ἑνός ἔθνους, ἀναφερόμαστε στὴν πεμπτούσια τοῦ πολιτισμοῦ του, στὴν ψυχὴ του. Ἔτσι παίρνει διαστάσεις ἐθνικοῦ ζητήμα-

τος μὲ προεκτάσεις ὑπαρξιακές γιὰ τὸ συγκεκριμένο ἔθνος.

Ἄς τελειώσουμε ὁμῶς τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀναφορὰ μὲ μία αἰσιόδοξη πνοή ἀπὸ τὸν γνωστὸ μεγάλο τῶν γραμμάτων.

Ἰ. Μ. Παναγιωτόπουλος: Ἄν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ συνάδελφοι (στὸ Πανεπιστήμιο ἢ στὴ Λογοτεχνία), πού εἶναι ἀπαισιόδοξοι γιὰ τὴν ἐπιστροφή στὸ Πολυτονικὸ, ἐγὼ εἶμαι πολὺ αἰσιόδοξος. ... Μπορεῖ τὰ ποτάμια νὰ μὴ γυρίζουν πίσω, ὅπως λέγεται, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὴ ρήση «ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω»! Δὲν μπορεῖ, λοιπὸν ἓνας λαός, πού ἔχει τὴν ἱστορικὴ πολιτισμικὴ του ταυτότητα καὶ τὴν ἐθνικὴ γλῶσσα του, ν' ἀποφασίσει, ξαφνικά, ν' αὐτοκτονήσει. Εἶναι ἀδιανόητο!

Πραγματικά, **σήμερα**, 28 χρόνια μετὰ, ὑπάρχουν πολλὰ αἰσιόδοξα δείγματα, ὅπως ἐκδοτικοὶ οἴκοι πού πλέον ἐπέστρεψαν στίς πολυτονικὲς ἐκδόσεις, συγγραφεῖς, λογοτέχνες πού ἐπιμένουν νὰ γράφουν πολυτονικά, περιοδικὰ πού ἐκδίδονται πολυτονικά.

Ἀλλὰ τὸ πολυτονικὸ ἔχει θέση καὶ στὴ σύγχρονη τεχνολογία. Πολλὲς ἱστοσελίδες (πρβλ. www.apolytrosis.gr) ἢ «blogs» ἀνεβαίνουν στὸ διαδίκτυο πολυτονικά, καὶ γιὰ τὴ διευκόλυνσή τους δημιουργήθηκαν πολλὲς νέες πολυτονικὲς γραμματοσειρές. Κάποιες ἀπ' αὐτὲς τίς ἱστοσελίδες συσπειρώνουν τὴ διαμαρτυρία καὶ τὴν προσπάθεια ἐπαναφορᾶς τοῦ πολυτονικοῦ συστήματος στὴν διαδικασία τῆς Ἑκπαίδευσης. Λέτε τελικὰ ὁ Ἰορδάνης νὰ στραφεῖ «εἰς τὰ ὀπίσω»;

**Στὰ ἀποσπάσματα διατηρήθηκε τὸ πολυτονικὸ σύστημα πού χρησιμοποιοῦν οἱ συγκεκριμένοι συγγραφεῖς.*

Γονείς και Έφηβοι Άπό τίς συγκρούσεις στή συνεργασία

Α΄

Πολλοί γονείς χαίρονται τή νηπιακή καί παιδική ηλικία τών παιδιών τους, αλλά βιώνουν τήν έφηβεία ώς έποχή συγκρούσεων. Η έφηβεία είναι αναμφισβήτητα μιά σημαντική περίοδος στή ζωή τών παιδιών. Είναι τό πέραςμα από τόν κόσμο τής παιδικότητας στόν κόσμο τών ενηλίκων καί περιλαμβάνει σωματικές καί ψυχολογικές αλλαγές τοῦ παιδιοῦ.

Η έφηβεία είναι ή έποχή τών παρεξηγήσεων, τής σιωπής, τών συγκρούσεων, τών κρίσεων, τών επιθυμιών, τών αποχωρισμών, τής ανεξαρτησίας. Είναι ή τελευταία δεκαετία στήν όποία ό γονιός παίζει κρίσιμο ρόλο στή ζωή τοῦ παιδιοῦ του, καθώς αυτό αρχίζει νά στέκεται στά πόδια του, όπου μεταμορφώνεται τελικά

σέ αυτόνομο καί ανεξάρτητο ένήλικο.

Έλάχιστες είναι οί οικογένειες πού περνούν τήν έφηβεία τών παιδιών τους χωρίς νά τό καταλάβουν. Για τό 15-20% τών εφήβων ή περίοδος αυτή είναι έπώδυνη. Μπορεί νά αντιμιλάει καί νά συγκρούεται μέ τούς γονείς του ό έφηβος, αλλά τοῦ είναι αδύνατον ν' αντιληφθεί τήν αγωνία τοῦ πατέρα ή τής μητέρας. Προσπαθήστε νά τό θυμάστε αυτό στίς δύσκολες στιγμές τής έφηβείας. Γι' αυτό, όταν ξεσπάει ένας καβγάς θυμηθείτε ότι τό παιδί σας δέν μπορεί νά έρθει στή θέση σας. Έσείς όμως μπορείτε νά μπείτε στή δική του.

Σκεφτείτε γιά λίγο τή δική σας έφηβεία. Θυμηθείτε πώς νιώθατε σάν μετέωρος ανάμεσα στήν παιδική καί έφηβική ηλικία. Οί σημερινοί έφηβοι είναι στήν ίδια θέση, αν καί γι' αυ-

τούς οί πιέσεις καί οί προκλήσεις εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερες. Οἱ διαφημίσεις, ὁ κινηματογράφος, ἡ τηλεόραση, τά βιβλία καί τά περιοδικά, τό ραδιόφωνο, τά τηλεοπτικά παιχνίδια, ὁ ὑπολογιστής καί τό διαδίκτυο στέλνουν μηνύματα στόν ἔφηβο καί συνανώνονται ποιός θά κερδίσει τήν προσοχή καί τά χρήματά του. Ἐπηρεάζουν ἀφάνταστα τή ζωή του.

Καλή ἐπικοινωνία μέ τόν ἔφηβο

Γιά νά καλλιεργήσετε μία ἱκανοποιητική σχέση μέ τό παιδί σας, χρειάζεται νά μάθετε νά ἐπικοινωνεῖτε μέ θετικό τρόπο. Ὑπάρχουν μερικά πράγματα πού ὁ γονιός πρέπει νά κάνει ὥστε νά καταφέρει τήν περιπόθητη καλή ἐπικοινωνία μέ τόν ἔφηβο. Καταρχήν μέχρι τώρα ἀποφασίζατε ἐσεῖς γιά κάθε τί πού τόν ἀφοροῦσε. Ἀπό ὅδω καί ὕστερα πρέπει νά εἶστε ἔτοιμοι ν' ἀναλάβετε καί δευτερεύοντες ρόλους.

Εἶναι σίγουρο ὅτι τήν ἐποχή αὐτή τό παιδί θά στραφεῖ στούς συνομηλικούς του. Χρειάζεται ἀπλῶς τή δική σας διακριτική παρακολούθηση. Ἐσῶς θά σᾶς πλησιάζει γιά νά ἐκφράσει τίς πικρίες του καί τίς ἀπογοητεύσεις του. Γιά τίς χαρές του θά ἔχει τούς συμμαθητές ἢ τούς φίλους του. Ἐσῶς θά σᾶς ἀναζητάει μόνο ὅταν σᾶς ἔχει ἀνάγκη. Γι' αὐτό πρέπει νά προσαρμοστεῖτε σ' αὐτή τήν ἀλλαγή. Τοῦ δώσατε μέχρι τώρα τά θεμέλια. Συνεχίστε νά τό στηρίζετε, τώρα πού σταδιακά βγαίνει στόν «ἐξω κόσμο». Δέν μπορεῖτε νά τό κρατᾶτε πάντοτε ἀπ'

τό χέρι, γιατί τότε δέν θά μπορέσει νά σταθεῖ ποτέ στά πόδια του.

● Καθώς τό παιδί μεγαλώνει, οἱ δικές σας παρεμβάσεις πρέπει νά εἶναι ὅλο καί πιο διακριτικές. Διαφορετικά τό παιδί τό ἴδιο θά σᾶς τό ἀπαιτήσῃ καί ἴσως καί μέ ἄσχημο τρόπο (π.χ. «παράτα με πιά!»).

● Ὅταν ὁ γονιός λέει αὐθόρμητα: «Πῶς τήν ἀκούς αὐτή τή μουσική;», νομίζει ὅτι δέν λέει τίποτα κακό. Γιά τόν ἔφηβο ὅμως αὐτό ἀποτελεῖ κριτική ἀκόμα καί γιά τή μουσική πού θ' ἀκούσει.

● Ὅταν ὁ γονιός ρωτᾷ τό παιδί «Χαζεύεις τώρα;», αὐτό καταλαβαίνει ὅτι τοῦ λέει ἀκόμα καί τί θά κάνει στόν ἐλεύθερο χρόνο του.

Ἡ ἐφηβεία τοῦ παιδιοῦ προκαλεῖ στούς πιο πολλούς γονεῖς ἀνησυχία. Φοβοῦνται τίς κακές παρέες, τούς χαμηλοῦς βαθμούς, τά ναρκωτικά κτλ. Ἀλλά οἱ πιο οὐσιαστικοί κίνδυνοι στή ζωή ξεκινοῦν καί τελειώνουν στά ὅρια.

Τό παιδί πρέπει νά ἐκπαιδευτεῖ νά βάζει ὅρια στόν ἑαυτό του καί στούς ἄλλους. Εἶναι αὐτό τό «μέχρι ἐκεῖ», πού θά τό προφυλάξῃ ἀπό σοβαροῦς καί ἀκραίους κινδύνους. Τά ὅρια δημιουργοῦν τήν ἀσφάλεια πού χρειάζονται τόσο τά παιδιά ὅσο καί οἱ γονεῖς καί εἶναι καλό νά καταλάβουν τά παιδιά ὅτι τό ὅριο δέν εἶναι κάτι δυσάρεστο, ἀλλά ἀπλῶς κάτι ἀναγκαῖο.

(Συνεχίζεται)

*Πηνελόπη Καραμήτσου
Γατρός*

Δῶρο πρωτοχρονιάτικο

Σταύρωσε ἡ κυρα-Ζωή κατὰ κεῖ πού ἀκούστηκε ἡ βροντή καί ἔπιασε στό χέρι τό θυμιάτηρι.

- Θυμιάτισε μάνα, θυμιάτισε νά κοπάσει τό κακό, νά γυρίσει ὁ πατέρας στό σπίτι νά ἡσυχάσουμε.

- Νά φτάσει καλά καί τό καράβι, γιόκα μου, νά γιορτάσουν οἱ ἄνθρωποι Πρωτοχρονιά στά σπίτια τους.

- Ταξίδεψες, μάνα, ποτέ μέ τέτοια φουρτούνα;

- Ταξίδεψε, πῶς δέν ταξίδεψε! Δέ θυμᾶσαι πού μᾶς τό εἶπε; πετάχτηκε ἀπό τή γωνιά του δίπλα στό τζάκι ὁ ἄλλος τῆς ὁ γιός, ὁ δίδυμος.

- Ἄ, ναί σωστά! ἔχεις δίκιο· τότε πού τήν πῆγαν γιά νά μᾶς γεννήσει καί ἦταν πάλι παραμονή Πρωτοχρονιάς, ἀφοῦ Πρωτοχρονιά γεννηθήκαμε.

Ὁ Βασίλης τῆς καί ὁ Θοδωρῆς τῆς, τά δύο δίδυμα στερνοπούλια τῆς. Πῶς τή λυπήθηκε τότε ὁ κόσμος σάν γύρισε στό νησί μέ δυό μωρά! Κούνησαν ὅλοι τό κεφάλι μέ συμπόνια. «Δέν τῆς ἔφταναν τῆς κακομοίρας τά ὀκτώ πού εἶχε, ἔκανε καί δίδυμα. Ἄντε τώρα νά θρέψει δέκα παιδιά. Βρέ τόν καπετάν Δημήτρη τί τοῦ ἔλαχε!».

Μά ὁ καπετάν Δημήτρης, ὁ καπετάνιος τῆς, ἦταν εὐτυχισμένος: «Κυρα-Ζωή,» τῆς ἔλεγε, «πρωτοχρονιάτικο δῶρο μᾶς ἔστειλε ὁ Θεός».

Τώρα ὅσο ποτέ καταλάβαινε ἡ κυρα-Ζωή πόσο δῶρο τῆς ἦταν τοῦτα τά στερνοπούλια τῆς. Τώρα πού τά πιο πολλά παιδιά τῆς τῆς ἔφυγαν γιά νά κάνουν τίς δικές τους φωλιές. Ἀπό τά δέκα παιδιά

τῆς εἶχε κοντά τῆς τώρα μόνο τά τέσσερα καί εἶναι ἀλήθεια πῶς τό χρῶμα στό σπίτι τῆς τό ἔδιναν οἱ δίδυμοι καί κυρίως ὁ Θοδωρῆς τῆς.

Ἄκουσαν τό σφύριγμα τοῦ πλοίου πού ἔμπαινε στό λιμάνι κι ἔκαναν ὅλοι τό σταυρό τους.

- Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε ἡ κυρα-Ζωή καί μπῆκε στήν κουζίνα.

Πιάστηκε μέ τήν ἐτοιμασία τῆς βασιλόπιτας καί οὔτε κατάλαβε πῶς πέρασε ἡ ὥρα.

- Κυρα-Ζωή, σοῦ φέρνω μουσαφίρια!

Ἡ φωνή τοῦ καπετάν Δημήτρη τήν ἔβγαλε ἀπό τή μεγάλη φροντίδα τῆς. Ἐλυσε τήν ποδιά καί βγῆκε μέ περιέργεια νά δεῖ τά μουσαφίρια.

Ἐνα ζευγάρι γύρω στά 40 στεκόταν στήν εἴσοδο.

- Καλῶς ὀρίσατε! περάστε μέσα νά ζεσταθεῖτε, εἶπε καλοδιάθετα ἡ κυρα-Ζωή.

- Γυναίκα, μόλις άρίβαραν μέ τό κα-
ράβι καί ψάχναν νά βροΰν τό σπίτι τοΰ
καπετάν Δημήτρη μέ τά δέκα παιδιά.
Αυτό δέν εΐναι; άστειεύτηκε ό καπετά-
νιος.

Τά δυό άγόρια κοΐταξαν τούς δυό ξέ-
νους πού τά εΐχαν λίγο χαμένα.

- Αὐτοί εΐναι οί δυό τελευταΐοι, οί δί-
δυμοί μας, τούς σύστησε μέ καμάρι ό κα-
πετάν Δημήτρης. Ό Βασίλης καί ό Θο-
δωρής!

Τά μάτια τής ξένης γυναίκας έπεσαν
μέ λαχτάρα πάνω στά δυό άγόρια. «Όχι,
όχι ό Βασίλης, εΐναι φτυστός ό καπετά-
νιος! Ό Θοδωρής λοιπόν!».

- Καθΐστε κοντά στό τζάκι νά ξεστα-
θεΐτε, επανέλαβε καλοκάγαθα ή κυρα-
Ζωή.

Κάθισαν οί δυό ξένοι καί άφοΰ κε-
ράστηκαν ζήτησαν νά μείνουν μόνοι μέ
τόν καπετάνιο καί τή γυναίκα του.

- Εΐμαι ή μάνα τοΰ Θοδωρή! Εΐπε έ-
τοιμη σχεδόν νά λιποθυμήσει ή γυναίκα.

Κόπηκαν τά γόνατα τής κυρα-Ζωής
καί ή σκέψη της βρέθηκε μέ μιās σέ κείνο
τό μεγάλο νοσοκομείο πού τήν πήγαν
γιά νά γεννήσει εκείνη τήν παραμονή τής
Πρωτοχρονιάς. Μόλις τής εΐχαν φέρει
τόν γιό της καί παρ' όλο πού ήταν τό έ-
νατο παιδί της στή σειρά τό κράτησε καί
τό έσφιξε επάνω της σάν νά ήταν τό
πρώτο.

- Δίπλα γεννήσε καί ή κόρη ενός με-
γαλογιατροΰ, τής εΐπε μιά νοσοκόμα, μά
εΐναι άνύπανδρη καί έχουν ειδοποιήσει
τό ίδρυμα νά έρθει νά τό πάρει. Καλότυ-
χο τό δικό σου πού βρίσκει τόση στοργή.

Δέν ήσύχασε άπό κείνη τήν ώρα ή
κυρα-Ζωή. Μά οΰτε καί ό καπετάν Δη-
μήτρης ήσύχασε σάν τό έμαθε.

- Γυναίκα, πές πώς κάναμε δίδυμα,
τής εΐπε σάν νά διάβαζε τή σκέψη της.

Καί κείνη άνοιξε διάπλατα τήν άγ-

καλιά της νά χωρέσουν καί τά δυό μωρά.

- Τό ένα, αυτό πού γέννησα θά τό
ποΰμε Βασίλη, μιās καί γεννήθηκε Πρω-
τοχρονιά, καί τ' άλλο θά τό ποΰμε Θεό-
δωρο καί θά τό δεχτοΰμε σάν δώρο τοΰ
καλοΰ Θεοΰ.

Έτσι γύρισαν στό μικρό τους τό
νησί μέ τά δίδυμα πού γέννησε ή κυρα-
Ζωή. «Οΰτε πού τής φαινότανε, καλέ, ότι
εΐχε δυό», σχολίασαν οί γειτόνισσες.

- Ό Θοδωρής εΐναι ό δίδυμος άδελ-
φός τοΰ Βασίλη, εΐπε όσο πιό ήρεμα μπο-
ροΰσε ή κυρα-Ζωή.

- Δεκαπέντε χρόνια δέν μόρρεσα νά
ήσυχάσω οΰτε μιá στιγμή. Ό Θεός δέν μ'
άξίωσε νά κάνω άλλο παιδί καί πήρα
επιτέλους τό θάρρος καί μίλησα γι' αυτό
τό παιδί στόν άνδρα μου καί ήρθαμε νά
τό δοΰμε καί άν γίνεται νά τό πάρουμε,
εΐπε κλαίγοντας ή ξένη.

Κοΐταξε μέ άγωνία τόν άνδρα της ή
κυρα-Ζωή. Νά τής πάρουν τόν Θοδωρή
της, νά ξεριζώσουν τά σπλάχνα της;

- Τά δώρα τοΰ Θεοΰ, κυρά, δέν έπι-
στρέφονται! Ό Θοδωρής εΐναι γιός μας!
Κανείς ποτέ, οΰτε τά μεγάλα μας παιδιά
υποπτεύθηκαν κάτι διαφορετικό, εΐπε μέ
χαμηλωμένο τό βλέμμα ό καπετάνιος.

- Μά έσεΐς έχετε άλλα έννέα, πήρε τό
λόγο ό ξένος πού δέν μπορούσε νά βλέ-
πει τή γυναίκα του νά υποφέρει τόσο.

- Καί τότε πού τό πήραμε τόσα είχα-
με, κύριέ μου! Κι όμως τό πήραμε, εΐπε
τρέμοντας ή κυρα-Ζωή.

- Μά κοντά μας θά 'χει τόσες άνέσεις,
θά τόν σπουδάσουμε, θά κληρονομήσει
ό,τι έχουμε, επέμενε ό σύζυγος.

- Δέν τοΰ έλειψε ποτέ τίποτα, εΐπε
ταπεινά ό καπετάν Δημήτρης, καί μιá
μέρα θά τόν καμαρώσουμε καί γιατρό.

- Νά διαλέξει μόνος του, επέμενε ό
ξένος.

- Μιλούσατε τόσο δυνατά πού τ'

ακούσαμε όλα, είπε ο Θοδωρής, πού εμφανίστηκε μπροστά τους μαζί με τόν αδελφό του.

Μιά παγερή σιωπή απλώθηκε για μιά στιγμή κι ύστερα ακούστηκε ο λυγμός της κυρα-Ζωής.

- Πάντα θαύμαζα τή μάνα καί τόν πατέρα μου, είπε ο Θοδωρής. Άλλά απόψε πού έμαθα όλα αυτά, ο θαυμασμός μου πολλαπλασιάστηκε. Δέν έχω νά διαλέξω τίποτα, αφού εκείνοι μέ διάλεξαν!

Κοίταξε αυτό τό παιδί πού μιλούσε ή ξένη. Τό έβλεπε πιά καθαρά πώς δέν είχε κανένα δικαίωμα πάνω του. Σκίρτησε από τή λαχτάρα ή μητρική της καρδιά.

- Όχι, παιδί μου, είπε δακρυσμένη, όχι δέν έχω δικαίωμα νά σέ πάρω από τή ζεστή άγκαλιά των γονιών σου. Μόνο νά σέ σφίξω στην άγκαλιά μου θέλω καί νά σοῦ ζητήσω νά μέ συγχωρέσεις γιατί σ' άρνήθηκα.

Έκανε νόημα ο καπετάν Δημήτρης στόν γιό του καί κείνος χώθηκε στην άγκαλιά της γυναίκας πού τόν γέννησε.

- Μπορείς νά έρχεσαι όποτε θέλεις νά τόν βλέπεις, είπε καλοσυνάτα ο καπετάνιος. Τό σπίτι μας θά είναι άνοιχτό για σένα. Μας έκανες μεγάλο δώρο, κυρά.

Έκείνο τό βράδυ της Πρωτοχρονιάς οί δυό μάνες του Θοδωρή ύποδέχτηκαν μαζί τόν καινούργιο χρόνο. Καί κείνη τή νύχτα, δεκαπέντε χρόνια μετά από τήν πρώτη συνάντησή τους στό νοσοκομείο, ή κόρη του μεγαλογιατροῦ κατάλαβε ακριβώς τί έχασε δίνοντας τό παιδί της, μά καί τί κέρδισε εκείνο στην άγκαλιά πού βρέθηκε. Καί ήταν στ' αλήθεια ή πρώτη νύχτα πού κοιμήθηκε έντελώς ήσυχη.

E.B.

Μηνιαίο Όργανο Όμωνύμου
Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Έτος ΞΣΤ' - Αρ. φύλλου 781
Ιανουάριος 2011

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Έκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ένθέσεις, άποχρωματισμοί, καλλιτεχνική έπιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»,
Φύλορο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ασπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Έτήσια συνδρομή
Έσωτερικού: 10 ευρώ,
Κύπρου: 12 ευρώ
Έξωτερικού: 30 ευρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αύστραλίας 50 δολ.)

Έπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Αρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA

